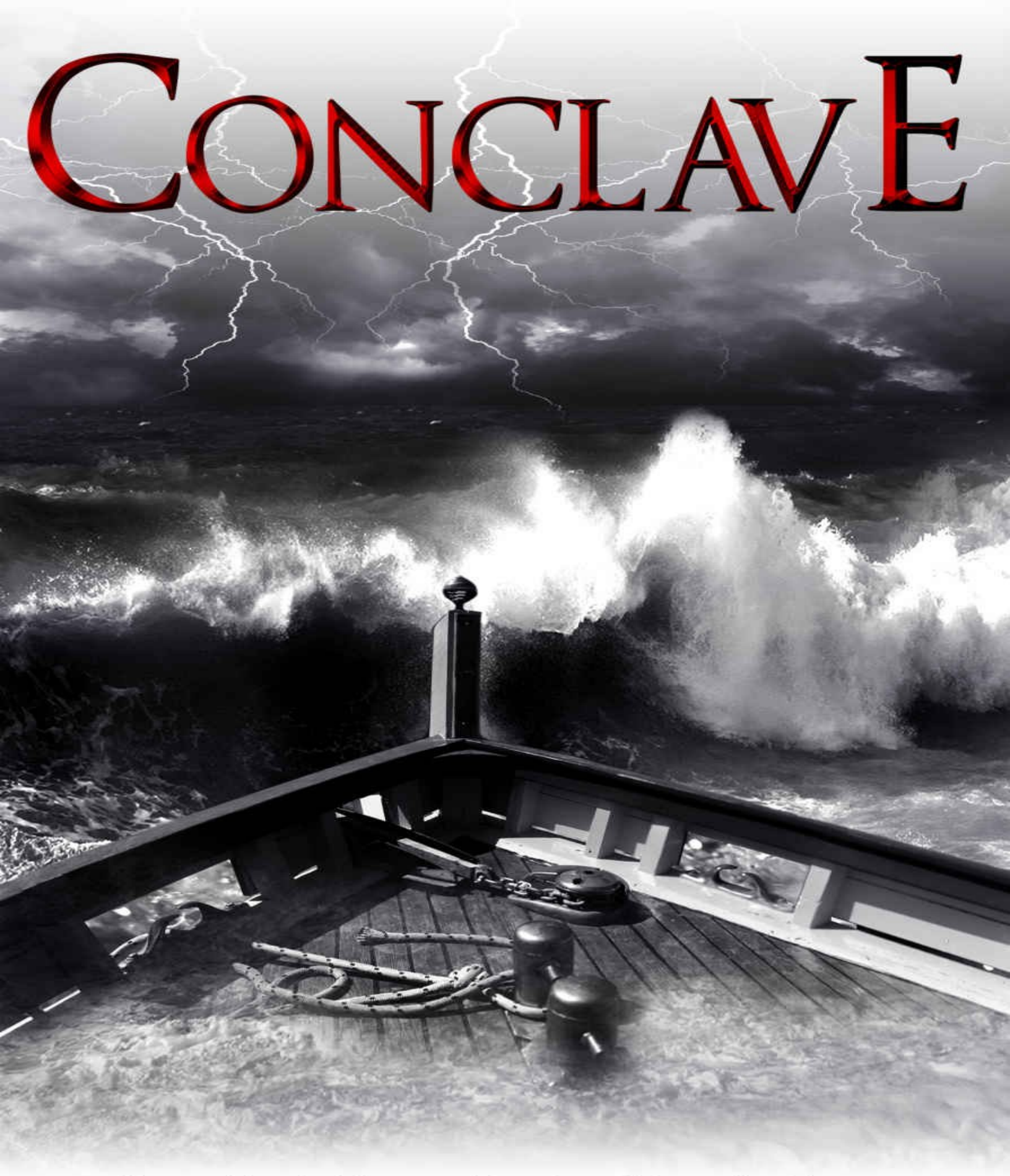
Conclave

New York Times Bestselling Author

PENELOPE DOUGLAS

CONCLAVE

PENELOPE DOUGLAS

Penelope Douglas
Telif Hakkı © 2019 Penelope Douglas
Kapak Tasarımı © 2021 Opium House Creatives

Tüm hakları saklıdır. ABD Telif Hakkı Yasası (1976) kapsamında izin verilenler dışında, bu yayının hiçbir bölümü yazarın önceden yazılı izni olmaksızın herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez ya da bir veritabanında veya erişim sisteminde saklanamaz.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar, yerler veya kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Elaine York tarafından Düzeltme ve İç Formatlama, Allusion Publishing

TABLE OF CONTENTS

Penelope Douglas Yazarının Diğer Kitapları Yazarın Notu
Bölüm 1
Bölüm 2
Yazar Hakkında

Also by Penelope Douglas...

Düşüş Serisi

Rakip
Olana
Kadar
Zorla
Alev Alev
Uzaklara
Düşmek
Asla'nın yanında

Şeytanın Gecesi Serisi

Yozlaşmış
Sığınak
Öldürme
Anahtarı
Conclave
Nightfall
Yangın Gecesi

Tek Başına

Misconduct
Punk 57 Doğum
Günü Kızı
Credence
Tryst Altı Zehir

AUTHOR'S NOTE

Conclave, *Kill Switch* ve *Nightfall* arasında geçen 27.000 kelimelik bir novella. Şeytanın Gecesi serisindeki her kitap için bir spoiler niteliğindedir ve https://pendouglas.com/ adresindeki web sitemde BONUS bölümünde ÜCRETSİZ olarak mevcuttur. Bunun için ödeme yapmanıza gerek yok. Bununla birlikte, bir Şeytanın Gecesi aşığıysanız, koleksiyonlarınız için isteyenler için bunu e-kitap ve ciltsiz olarak kullanıma sundum. Keyfini çıkarın!

Pø*kT

Damon

İçeri giriyorum, mutfağa giderken anahtarlarımı girişteki masanın üzerine bırakıyorum. Gözlerimi yukarı dikiyorum.

Üst katta hiç ışık yok.

Eğer beni terk ettiyse, onu bulana kadar tüm dünyayı yakıp yıkacağım ve eğer çocuğumu aldıysa, onunla gerçekten zaman geçireceğim. Saçmalık bu. *Ben aradığımda cevap vereceksin. Adamlarım sana telefonu uzattığında, lanet olası telefona bakacaksın!* Şimdi ne halt ettiğim hakkında hiçbir fikrim yok, ama kendimi onun değerli, küçük boynunu sıkmaktan alıkoymak için bir şeyler kırmak zorunda kalacağım.

Yolculuğumu kısa kesip eve koşmak, çünkü aramalarımı görmezden gelmeye ve iç huzurumun üzerinde küçük pirouetler yapmaya karar veriyor? Ne oluyor lan? Bekâr olmam gerektiğini biliyordum. Bunu bildiğimi biliyordum, çünkü kadınlar böyle yapar, değil mi? Sizi alırlar ve nefes alamaz hale gelene kadar güzel, küçük, lanet bir düğüm haline getirirler ve...

Yumruklarımı sıkıp başımı sallıyorum. *Saçmalık*. Bu tam bir saçmalık!

Koridordan mutfağa doğru ilerliyorum, ekli garaja girmeye ve ona kime aşık olduğunu hatırlatmak için kendime biraz ip almaya hazırım, ama verandada bir figür görüyorum ve duruyorum.

Dışarıda yağmur yağıyor. Kim var orada?

Yönümü değiştirip pencerelere doğru gidiyorum.

Bay Garin'in gece vardiyası için tuttuğu gardiyanlardan biri olan Heath Davis, tentenin altında yağmurdan korunmak için evin tuğlalarına yaslanıyor. Elleri ceplerinde ve ağzından bir sigara sarkıyor. Duman başının üstünden havaya yayılıyor ve dilimin yanma ihtiyacını görmezden gelmeye çalışarak dudaklarımı yalıyorum. Sigarayı bırakmanın sorunu, tam olarak bırakamadığınızda gerçekten zor olmasıdır.

Düzgünce arkaya taranmış siyah saçları, yanan sundurma ışığının altında parlıyor ve mavi gözleri avluya doğru dönmüş, bir şeyler izliyor.

Bakışlarını takip ediyorum.

Winter havuzun beline kadar derinliğinde duruyor, damlacıklar suyun yüzeyini döverken ve saçları sırtına yapışırken sırtı bize dönük.

Tuttuğumu fark etmediğim bir nefesi bırakıyorum. O burada.

Kollarını kaldırıyor, sağa doğru adım atarken akşam yağmurunda süzülüyor ve sonra kollarını açıp sola doğru adım atıyor.

Dans ediyor. Denge için havuzda çok pratik yapıyor.

Ama sonra, tüm saçlarını bir tarafa çekip çıplak sırtını ortaya çıkarmasını izliyorum ve gözlerimi omurgasından aşağı, çıplak beline ve kalçalarına indiriyorum.

Çenemi eğiyorum, gözlerim ateşleniyor. Hiç kıyafet giymemiş.

Sadece gözlerimi hareket ettirip Davis'e dikiyorum. Gözünü kırpmıyor, bakışları onun üzerinde kalıyor.

Onu her dakika izle dediğimde bunu kastetmemiştim.

Winter arkasını dönüyor, hâlâ iki eliyle saçlarını yumrukluyor, böylece kolları göğüslerini örtüyor, ama yüzünü örten beyaz tülü fark ediyorum ve kalbim on atım atlıyormuş gibi hissediyorum. Bu, yaklaşan gösterisi için giyeceği kostümün bir parçası ve alışmak için onunla pratik yapacak.

Ama sadece bunu giymek ve kıyafet giymemek -ve bildiği kadarıyla bunu görmek için burada değilim- beni gerçekten kızdırıyor.

Kollarını indirip yana doğru sallanmasını, ellerini havaya kaldırıp yağmurda dönmesini izliyorum. Yabani saçları, yüzündeki transparan kumaş, mükemmel göğüsleri ve teni...

Tanrım, kız gerçeküstü. Onda her zaman masum kalacak bir şey var. Gök gürültüsü tepemde çatırdıyor, gökyüzünü yarıyor ve artık kızgın olup olmadığı ya da neden olduğu umurumda değil. O havuza girmek istiyorum.

Buzdolabına doğru ilerliyorum, içerideki tepsiden bir sandviç alıyorum ve dışarı çıkmadan önce bir kasap bıçağı çıkarıp kareyi ikiye bölüyorum. Bıçak hala diğer elimdeyken bir ısırık alıyorum.

Davis beni hemen fark ediyor ve sigarasını söndürerek doğruluyor. Winter'a bakıyorum, ince vücudu eğilip bükülüyor ve çok iyi yaptığı gibi benimle alay ediyor. Aletim pantolonumun içinde kabarıyor ve ona hızlı bir bakış atıyorum. Bahse girerim onunki de iyi ve serttir.

Davis boğazını temizler. "Onu her dakika izlememi söylemiştin."

Bir ısırık daha alıyorum ve bıçağı ferforje çitin üzerinde sıyırarak hardalı temizliyorum.

"Affedersiniz, efendim." Göz ucuyla başını eğdiğini ve gitmek için geri çekildiğini görüyorum.

Ama ben onu durdurdum. "Kemerini

bana ver." Durakladı. "Efendim?"

Bıçağı önümdeki saksının içine sokup toprağa saplıyorum.

Boğazını tekrar temizliyor ve deri kemerini hızla çıkarırken bir şangırtı duyuyorum.

Bana uzattı, ben de aldım. "Eğer bir daha karıma hakaret edersen," diyorum ona, "oğlumu senin gözbebeklerini yem olarak kullanarak balık tutmaya götürürüm."

"Evet, efendim."

Bu Winter'ın suçu değil. Evinde, geç oldu ve mahremiyet bekleyebilir.

Sandviçin geri kalanını çalıların arasına fırlatıyorum ve kemerin ucunu tokadan geçiriyorum. "Evine git," diyorum ona.

Bir süre sonra arka kapının açılıp kapandığını duyuyorum ve elimde kemerle havuzun güvertesine yöneliyorum.

Yağmur yağıyor, karanlık, ağaçlarla çevrili... Sessiz ve sakin bir şekilde ona doğru ilerliyorum. Sanki yeniden çocuk olduk. Onunla dışarıda saklanmayı seviyorum.

Winter yavaşça dans ediyor, hareketleri uzun ve durgun, gerçek bir koreografi yok, havuz evinden gelen yumuşak, unutulmaz melodiyle serbest stil yapıyor. Islak teni evden gelen soluk ışıltıda parıldıyor ve kıyafetlerimi çıkarırken gözlerimi ondan ayırmıyorum.

Onları yerde bir yığın halinde bırakarak Davis'in siyah deri kemerini elime alıyorum ve havuza atlıyorum. Kıpırdamayı bırakıyor, sese doğru başını çeviriyor ama bana bakmıyor ya da bir şey söylemiyor.

Benim olduğumu biliyor.

Kayışı yumruğumdan geçirerek ısıtılmış suyun içinden geçiyorum, yağmur kendi başıma ve kollarıma çarparken onun kürek kemiklerindeki ışıltılı damlacıkları seyrediyorum.

Tam arkasında duruyorum, başının üst kısmı çenemin altında duruyor.

"Senin için bir şeyim var." Eğildim, dudaklarımla kulağını sıyırdım. "İstiyor musun?"

Ama o başını çeviriyor.

Kaşımı kaldırıp kemerdeki boşluğu genişletiyorum.

"Çok kızgın olmalısın," diyorum. "Arıyorum, cevap vermiyorsun. Çiçek gönderiyorum - lanet olası çiçekler, Winter - ve bir mesaj bile almıyorum. Kameralara giriyorum ama sen onları çevrimdışı yapıyorsun..."

Geri dönmeyi reddediyor.

İlmeği başının üzerine atıyorum ve gevşekliği sıkıca çekiyorum, vücudu tekrar benimkine çarpıyor.

Nefes nefese kalıyor ve ben aşağıya bakıyorum, göğüslerinin hızla yükselip alçaldığını görüyorum. Tekrar aşağı eğildim. "Şimdi ne yaptım, ha?" Kulağına alçak sesle homurdanıyorum.

Ama etrafımda dönüyor, havuzun içinde benden uzaklaşırken kemer elimden kayıyor.

Dişlerimi birbirine geçiriyorum, gözlerimle onu takip ediyorum. Tekrar dimdik ayağa kalkıyor, ellerini önündeki havuzun yüzeyine koyarak meydan okuyor, böylece geldiğimi hissedebiliyor.

Kemerin kayışı boynuna dolanıyor, gevşekliği sırtından aşağı düşüyor ve gözlerini zar zor seçebilsem de, ıslak kumaşın arasından nefes nefese kalan pembe dudaklarını görüyorum.

"Benimle konuşmuyor musun?" Onun etrafında dönmeye başladım. "Hmm... Çok kötü bir şey yapmış olmalıyım."

Saçları göğüslerinden birine yapışıyor ve onları neredeyse dudaklarımın arasında hissedebiliyorum.

Ve artık neye kızdığı umurumda değil, çünkü onu yatağımızda istiyorum.

"Buraya gel," dedim ona.

Ama yaklaştığımı hissederek uzaklaşıyor. "Buraya

gel Winter," diyorum daha kararlı bir şekilde.

Ben döndükçe o da dönmeye devam ediyor, yağmur havuzun üzerinde dans ediyor ve karnına sıçrıyor. Teninin her santimi sırılsıklam ve ağzım aniden kuruyor.

"Şimdi."

Ama çenesini biraz yukarı kaldırarak dudaklarını iyice kapatıyor.

Sesimi duymasını umarak sırıtıyorum, çünkü sabrım taşıyor. "Kız kardeşin çağrıldığında geldi," diye alay ediyorum.

Ve işte bu kadar. Winter'ın buz gibi cephesi aniden çatladı. Gözleri irileşiyor ve ardından iki elini birden uzatıp suyu bana doğru iterken hızla bir parıltıya dönüşüyor.

Dalıyorum ve dikkati dağılmışken onu yakalayıp omzuma atıyorum. "Ne baş belası bir kız," diye azarlayarak kıçını tokatlıyorum. "Neden kolay olanı sevemedim? Ama hayır, ben *bunu* istedim."

Onu kollarımın arasında tutuyorum, ama o tekrar doğruluyor ve göğsümü iterken kaşlarını çatarak bana bakıyor.

Dilimi çıkarıp karnında gezdiriyorum, suyu yalayarak temizliyorum. Bir sızlanma duyuyor ama başını çevirip meydan okuyormuş gibi yapıyor.

Sikim kalkmaya hazır, ama bu komik. Beni ne kadar kızdırsa da, gizliden gizliye hoşuma gidiyor. Kolay olmadığında hoşuma gidiyor. Dişlerimin arasına biraz deri alıyorum, tırnaklarını omuzlarıma geçirirken gözlerinin kapandığını görmek için yukarı bakıyorum.

"Bağır bana," diye fısıldadım. "Çığlık at. Vur bana."

Ellerimle kıçını kavrıyorum, ağzımla göğsünün alt tarafını sıyırırken gözlerimi ondan ayırmıyorum.

"Bana kızgın mısın?" Tenine karşı söylüyorum, meme uçlarını görüyorum, benim için dik ve sert.

Hiçbir şey söylemiyor.

Onunla alay etmeye devam ederken dudaklarım göğüslerini gıdıklıyor. "Gitmek ve kendine düzgün bir adam bulmak ister misin?"

Başka birini istemiyor. Başkasını istemese iyi olur. Yaramazlık yapmamı seviyor. Benden hoşlanıyor, nokta.

Hâlâ cevap vermiyor ama artık beni itmiyor. Gülümsüyorum.

"Bana dokunmak ister misin?"

Bir şey söylemeyince onu tek koluma alıyorum ve boştaki elimle sırtındaki kemeri tutup çekiyorum, bir meme ucunu dişlerimin arasında yakalarken boynunu geriye doğru zorluyorum.

Nefes nefese kaldı. "Damon."

Sertçe kemiriyorum, göğsünü ısırıyorum ve klitorisi karnımda zonklarken onu emiyorum.

"Benden nefret mi ediyorsun?" Havuzun kenarına kadar yürüyüp onu ayaklarının dibine bırakarak oynuyorum. "Benimle işin bitti mi? Bu kadar mı?"

Onu duvara doğru itiyorum, çabucak tekrar saklamadan önce bir gülümsemenin ortaya çıktığını görüyorum.

"Sana yaptıklarımdan nefret mi ediyorsun?"

Alt dudağını ısırıyor, zor nefes alıyor.

Onu havuzun kenarına bastırıp saçlarına sıcak nefesimi üflerken kolumu beline dolayarak etrafında döndürüyorum. Aletim o kadar sertleşmişti ki, şimdiden damladığını hissedebiliyordum.

"Konuş benimle," dedim ona.

Etrafına uzanarak çenesini kendime doğru eğiyorum ve kumaşın arasından ağzını kapatıyorum, dilinin dudaklarıma değdiğini hissettiğimde içimde bir elektrik akımı oluşuyor ama tül yüzünden ona ulaşamıyorum. Tüm vücudum acıyor. Ona ihtiyacım var.

"Konuş benimle," diye fısıldıyorum ağzına karşı.

"Lütfen." Sessizliğini koruyor.

Dudaklarını ısırıyorum, elimi kıçından aşağı kaydırıyorum ve onu biraz korkutan o küçük noktayla alay ediyorum.

Onu ileri doğru itip dizini basamağa doğru zorladığımda titriyor. Bir elimle klitorisini, diğer elimle de kıçını ovarken havuz güvertesine yaslanıyor. Aletim doğal olarak gideceği yeri buluyor ve onun dar, küçük girişine bastırıyor.

Yutkunduğunu gördüm.

"Konuş benimle," diye uyarıyorum onu. "Eğer beni durdurmak istiyorsan..." O zaman sorman gerekecek.

Ağzını kapalı tutarken çenesi esniyor ve ben kızgın bile değilim. Durmak istemiyorum. Etrafımıza yağmur yağıyor ve ben eğilip, aletimin başı ona doğru bastırırken sırtındaki suyu emiyorum ve onun dar küçük açıklığından geçip durduğumda inlediğini duyuyorum.

"Damon," diye mırıldanıyor, çenesi nereye gittiğim konusunda endişeyle titriyor. "Damon..."

Ama elimi ağzına kapatıp onu kendime doğru çekiyorum, sırtı o kadar güzel kamburlaşıyor ki, henüz tam olarak içine bile girmedim.

"Şansını kullandın," diye fısıldadım kulağına. "Benim sıram."

Yavaşça yolun geri kalanını içeri kaydırıyorum, benim için olduğu kadar onun için de adım atıyorum. Alışması gerekiyor ama o kadar sıkı ki daha başlamadan bitirmiş olacağım.

Kalçalarıma bastıran kıçının serin tenini hissederek kendimi sonuna kadar gömüyorum ve alışması için bir an duraklıyorum. Vücudu kollarımda titriyor ama nefes alış verişi yavaşlamaya başlar başlamaz hareket etmeye başlıyorum.

İlk başta sığ bir şekilde girip çıkarken, etrafımda daraldığını hissediyorum ve sersemliyorum. Ne yaptığım umurumda değil. Bunun için sekiz saatlik bir uçuşu seve seve kabul ederim. Tek yapması gereken istemekti.

Bir dakika sonra, beni yarı yolda karşılayarak geri çekilmeye başladığını hissediyorum ve elimi ağzından çekiyorum.

"Konuşma," dedim ona. "Sadece al."

Bir elimle kalçasını, diğer elimle kemerini kavrıyorum ve onun sıkı, küçük kıçını beceriyorum, bana neden olduğu ve sevdiğim tüm hayal kırıklığını çıkarıyorum. Boynunu ve dudaklarını öpüp ısırıyorum, inlemeleri kulaklarımı doldururken vücudumu onunkine batırırken onu yiyorum.

"Düzgün erkekler bunu yapmaz," diyorum ona. "Ama bu yüzden *bunu* istedim.

O bir şeytan, tıpkı benim gibi."

Tırnaklarını havuzun zeminine geçiriyor, boynu kemerle geriye doğru çekilmiş ve ben aşağıya bakıyorum, ıslak saçları kıçına çarparken aletimin

içine girip çıkmasını izliyorum.

"Daha sert," diye inliyor.

Elini tutup klitorisinin üzerine koyuyorum, ben onu becerirken o kendini ovarken kolunun hızla hareket etmesini izliyorum.

İnlemeleri daha da yükseliyor, vücudunun titrediğini hissediyorum ve kemeri olabildiğince gererken daha sert vuruyorum.

Çığlık atıyor ve hemen arkasına geçiyorum, üç sert hamleyle daha boşalıyorum ve her kasım tükenene kadar yanıyor.

Oh, Tanrım. Tüm vücudum ateşleniyor, midem zevkten patlıyor ve kemeri bırakıyorum, boynunu kırmadan önce öne düşmesine izin veriyorum. Kenarda yatıyor, inliyor ve zor nefes alıyor ve parmaklarımı kalçalarından çözüp tırnaklarımı teninden çekiyorum.

İçinden çıktığımda biraz sızlanıyor ama başka bir şey yapmıyorum. Eğilip alnımı sırtına yaslıyorum. "Seni seviyorum," diyorum.

Cevap vermiyor ve ben de numara yapmaya devam edemeyecek kadar güçsüzüm.

"Tamam, tamam," diye itiraf ediyorum. "Evet, koreografınızı şeyle tehdit etmiş olabilirim..." Onu kızdırmayacak kelimeler arıyorum, "bazı uzuvların çıkarılması. Ellerini oraya koymasından hoşlanmıyorum. Ben ellerimi oraya koyuyorum."

Tanrı aşkına, onu kalçasının o kadar yukarısından tutmasına gerek yok, asansörün adı ya da eşcinsel olup olmadığı umurumda değil. Sadece hayır.

"Hepsinin bilmesi gerekiyor," diye açıklıyorum. "Sana saygı duyacaklar ve bana saygı duyacaklar, böylece Ivarsen fark edecek kadar büyüdüğünde, tekrar hatırlatılmalarına gerek kalmayacak." Ayağa kalkıyorum ve onu çeviriyorum, havuza geri dönerken bacaklarını etrafımda dolaştırıyorum. "Ivar Torrance'ın babasını dize getirebilecek tek kişi Ivar'ın annesidir."

Hepsinin bana saygı duymasını istiyorum. Karıma o şekilde dokunamaz ve bu benden korktukları anlamına geliyorsa, tamam.

Dudaklarını iki yana büzüyor, etkilenmemiş görünüyor ama artık gerçekten kızgın değil.

Burnunu kendiminkiyle ovuyorum.

"Beni affediyor musun?" Bir iç geçiriyor ama sonra yavaşça başını sallıyor. Rahatlamış bir şekilde gülümsüyorum. "Konuş benimle o zaman?" Ama sonra başını sallıyor.

Homurdanıyorum ve onu bırakarak geri itiyorum. "O zaman, eğer bu değilse, ben ne yaptım?" Suyu tokatlıyorum. "Allah kahretsin!"

Ayağa kalkıyor ve "Bahsi sen kazandın" diye cevap veriyor.

Sonra arkasını döner, havuzun kenarını bulur ve dışarı atlar. Bahis...

Işığın doğması sadece bir an alıyor ve neden bahsettiğini anlıyorum. Bahisten. Göğsüm kabarıyor ve havuzun kenarına doğru dalıp ona yetişirken yüzüme bir gülümseme yayılıyor.

"Ve seni böyle becermeme izin mi veriyorsun?" Azarlayarak havuzdan çıktım ve onu tekrar kaldırdım.

Kolları ve bacakları beni sarıyor, maskeyi ve kemeri çıkarırken güzel yüzüne bakıyorum.

"Evet, çünkü buna ihtiyacım vardı," diye itiraf ediyor, utanmış görünüyor. "Biliyorsun, özellikle ilk üç aylık dönemde hep senin üzerindeyim."

Gülüyorum ve onu daha sıkı sıkıyorum. Aslında başaracağımı hiç düşünmemiştim. Ivarsen doğduktan sonra devam etmek istedim. Yirmili yaşlarımızda çocuk sahibi olmak, otuzlu yaşlarımızda onları büyütmek ve kırklı yaşlarımızda, evi kendimize ayıracak kadar gençken ve hala sapıkken onları üniversiteye göndermek, anlıyor musun?

Ama üstün yetenekli çocukların genellikle tek çocuk olduklarına ya da aralarında beş yaş ya da daha fazla fark olan ailelerde yaşadıklarına dair bir araştırma okumuştu. Ivar'ın gelişim yıllarında tüm dikkatimizin onun üzerinde olmasını istiyordu.

Bir iddiaya girdik. Eğer ben onu hamile bırakabilirsem o da hamile kalacaktı.

Doğum kontrolündeyken.

Süpermen olduğumu biliyordum.

"Yine hamile olduğun için kızgın mısın?"

Alay ediyorum. "İddiayı kaybettiğim için kızgınım," diye tersliyor.

Onu öperim. "Gerçekten istediğin bir şeye sahip olmana izin vermeyeceğimi mi düşünüyorsun?"

Gülümsüyor. "Gerçekten mi?"

"Motosiklet istiyorsan, motosiklet alırsın."

Yüzü o güzel, heyecanlı gülümsemesiyle aydınlanıyor ve bu şimdiye kadar gördüğüm en güzel şey. Onu gecenin bir yarısı boş yollarda gezdirmek için sabırsızlanıyorum.

Bebek doğduktan sonra tabii ki.

"Seni seviyorum," diyor sonunda.

"Güzel."

Onu indirdim ve ikimiz de havuz evine doğru yürüdük, tentenin altına serilmiş havluları aldık.

"Ve dürüst olmak gerekirse, seyahatinizi kısa kesmeye çalışmıyordum," diye açıklıyor. "Özür dilerim. Sadece seni eve döndüğünde peşime düşecek kadar kızdırıyordum."

Yüzüne muzip bir gülümseme yayılır.

Dürüst olmak gerekirse, artık umurumda bile değil. Michael ve Kai toplantıları idare edebiliyor ve Winter'la oynadığımız oyunlardaki endişeyi seviyorum. Yatakta ya da havuzdayken asla liseden ayrılmışız gibi hissetmiyorum. Sürekli iki azgın genç oluyoruz ve ben her gün hayatımda canlı hissediyorum.

Belime bir havlu sarıyorum. "İyi miydi?"

"Evet." Başını sallıyor. "Dadı tepkisini görmek için ona bir parça çikolata vermek istedi ama ona seni beklememiz gerektiğini söyledim."

Tabii ki evet. İlk çikolata mı? Bu büyük bir şey.

Winter ilk başta bakıcı konusunda çekingendi, her şeyi kendi başına yapamadığı için suçluluk duyuyordu ama iyi oldu. Bize de arada sırada biraz daha fazla yalnız kalma fırsatı veriyor.

Üstünü örtüyor, ben de elini tutuyorum. "Gel hadi. Onu görmek istiyorum." Uyuduğunu biliyorum ama bir hafta oldu.

Ama o topuklarını sıkarak bizi durduruyor. "O, şey..." Ona bakıyorum, sinirlerim anında ateşleniyor. "Ne?" "O, şey..." Yutkunuyor. "Burada olmaz."

Pardon?

"Burada değil mi?" Tekrar ediyorum. "O on iki aylık, Winter. Nerede o?"

Ayaklarının üzerinde kayıyor. "Rika onu bu gece için istedi."

"Rika..." Ben de diyorum ki. "Ve onu Meridian Şehri'ne mi götürdü?"

Winter başını çeviriyor ve bana bilmem gereken her şeyi söylüyor.

Başımı sallayıp elini tutuyorum ve onu eve geri götürüyorum. "Tabii ki hayır."

- - -

Dakikalar sonra arabaya bindik ve Fane'lerin evine doğru hızla yola koyulduk. Ben yokken bunu yaptıklarına inanamıyorum. Eğer bu gece dönmeseydim, hiç haberim olur muydu?

Winter ayağa kalkıyor, kot pantolon ve lacivert bir kazak giymiş, ıslak saçlarını taramış ve sıkı bir at kuyruğu yapmış, bana doğru bakıyor. "Bana kızma."

"Bu konuda ne hissettiğimi biliyorsun," diyorum ona, yumruğumdaki tekerleği gıcırdatarak. "Benim tarafımda başka kimse yok. Nik bile. Bu konuda benim yanımda durmalısın."

"Öyleyim," diye atıldı. "Ben sadece... Bilmiyorum." Yüzünde bir suçluluk ifadesi belirdi. "Sanırım onun için üzüldüm. Rika her dakika orada olacağını söylemişti. Onu tehlikeye atmazdım Damon."

Onun "büyükannesi" tehlikelidir.

Winter'a kızgın olmak istiyorum. Herkesten önce o benim yanımda durmalı. Ivarsen'i Christiane'ın etrafında neden istemediğimi biliyor ve bunun iyi bir nedeni var.

Ama zaman zaman koreografını eğitmek için arkasından iş çevirmiyor ya da eski dostu Ethan'ın aniden fotoğrafçılığa olan ilgisini kaybetmesini sağlamıyor değilim.

Ama o bizim oğlumuz, lanet olsun. Ben olmadan onun hakkında karar veremezler. Rika'nın bu işe burnunu sokmaya hakkı yok.

Winter, "Ona bir şans vermezseniz kendini kanıtlayamayacağını biliyorsunuz," diye belirtiyor.

"Bir şansı vardı."

Kısa bir duraksamadan sonra Winter ekliyor: "Evet, biz de öyle." İkimiz de ön camdan dışarı bakarken sesi kasvetli. "Tanrıya şükür birbirimize bir tane daha verdik."

- - -

Winter'ın elini tutarak karanlık evin içinde hızla ilerliyorum ve Rika'yı kütüphanenin dışında durmuş, kapalı kapılardaki pencerelerden bakarken görüyorum. Yanında birkaç kişi daha duruyor ve ben de oraya doğru ilerliyorum, Christiane'nin kollarında uyuyan Ivar'ı tuttuğunu ve camın ötesinde bir sandalyede oturduğunu görüyorum. Odada onunla birlikte bir adam var, o çocuğumu sallarken koltukta sessizce kitap okuyor.

Uzanıp kolu tutuyorum ama Rika dönüp önüme geçiyor ve elimi kendi eliyle kapatıyor.

"Çekil," diye
emrediyorum. "Ona zarar
vermiyor." "Bu doğru.
Zarar vermeyecek."

"Damon, sakin ol," diyor yanındaki adam.

Will'in kuzeni Misha'ya bakıyorum.

Ona ters ters baktım. "Sikimi ye."

Winter yanımda inliyor ve Misha'nın yanındaki bir kız "Demek Damon bu" diyor.

Ama öfkemi tekrar Rika'ya yönelttim.

Bakışlarımı tutarak bana bakıyor. "Misha?" diyor. "Bize bir saniye izin verir misin?"

Evet, lütfen. Defol git.

Winter elimden kayıp gidiyor. "Misha, bana güneş odasını gösterebilir misin?" diye soruyor ona ve sonra bize, "Bırakayım da siz ikiniz halledin. Üzgünüm, Rika."

Rika ona, "Seni ortada bıraktığım için özür dilerim Winter," der.

Ayrılıyorlar ve ben onu geçmeye çalışıyorum, gözlerim ondan Ivar'a

kayıyor. "O çocuk seni affettirmez." Rika tekrar önüme geçerek gözlerimi yakalamak için. "O senin geçmişini değiştirmez ya da seni ondan daha iyi yapmaz."

Yüzüne baktım, homurdandım. "Çekil."

Ama yapmıyor. "Beni yatağa bağladın" diyor. "Beni öptün. Isırdın. Ben ağlarken bile."

Onu incitmeye çalıştığım -onu incittiğim- tüm zamanların anısı üzerime hücum ediyor, ama onları itiyorum.

"Beni arkadaşlarınla paylaşmak istiyordun," diye devam ediyor. "Beni bir süreliğine kendin için de istedin, hatırladın mı?"

Midem düğümlendi. Bu da ne böyle?

"Küçük kız kardeşin..." diye alay

ediyor.

Kolundan tutup onu kapıdan uzaklaştırıyorum ve duvara doğru itiyorum. "Kapa çeneni," diye fısıldıyorum, ona öfkeyle bakarak. "Bunu bir daha asla duymak istemiyorum."

"Beni yere attınız ve kıyafetlerimi çıkarmaya çalıştınız..."

Elimi saçlarımda gezdirerek geri çekildim. Ne oluyor lan? İyi olduğumuzu sanıyordum. Neden böyle yapıyor?

"Seni istemedim," diye konuşmaya devam ediyor, "ama sen yine de ağzını bana dayadın."

Onu bileğinden tutup mutfağa çekiyorum, çıplak ayakları parke zeminde tökezliyor. Onu duvara doğru ittim ve ona ters ters baktım.

"Ben asla bir şey yapmazdım," diye homurdanıyorum, artık fısıltıyı bile tutamıyorum. "Sana asla zarar vermezdim!"

"Biliyorum."

O kadar hızlı ve kolay cevap veriyor ki tereddüt ediyorum, çünkü tartışmasını bekliyordum.

O biliyor. O biliyordu.

En azından bu var. Ama yine de... Christiane'ı benimle kıyaslayamaz. Biz aynı değiliz. Evet, hayatım boyunca yetecek kadar hata yaptım ama kötü bir ebeveyn değilim ve bu olabileceğin en kötü şey.

Ve üst üste yirmi üç yıl boyunca kötü davrandı. Sadece çocuğunu tamamen terk etmekle kalmadı, aynı zamanda beni kötü insanların ellerine teslim etti.

Hatalarımı gençken yaptım. Kızgınken. Yalnızken.

Ben artık o şeyler değilim.

Christiane kendisi için ne söyleyecek?

"Ve senin beni asla incitmeyeceğini biliyorum," diyor Rika, gözleri yumuşacık ve pırıl pırıl. "Sana güveniyorum. Sen de bana güven."

Gözlerimi kısıyorum, bir yanım ona istediğini vermek istiyor. Adil olan bu ve ona güvenmek istiyorum.

Ama benden istediğini almakta çok iyi. Kralımı almak için kraliçesini feda etmekte.

Birbirimize bakıyoruz, sözleri havada asılı kalıyor, ama sonra bir çınlama duyuyorum ve parmaklarını kulağına götürüp kulaklığına dokunuyor.

"Erika Fane," diye cevaplıyor telefonu, gözlerimi tutarak. "Charles, sesini duymak çok güzel."

Gözlerinde bir parıltı beliriyor ve ben ayağa kalkıyorum ama o duvara yapışmış, konuşurken beni izliyor.

"Evet, asistanım seyahat programını gönderdi. Sabırsızlanıyorum." Gülümsüyor.

Midemdeki düğümleri yavaşça serbest bırakıyorum, onu beklerken nefesimi sakinleştiriyorum.

Charles... güzergah... Çok meşguldü, diplomasını bitirmeye ve kasabanın belediye başkanlığını yapmaya çalışıyordu. Yine de etkileyici. Onu bu pozisyona getirmek aklıma gelen en iyi fikirlerden biriydi.

"Gelecekteki mezunlarımızın emin ellerde olduğundan emin olabilirsiniz," diyor konuştuğu kişiye. "Erkenden orada olacağım." Diğer uçta bir erkek sesi duyduğumda gülüyor. "Evet, beni bilirsin. Her s e f e r i n d e aşırı hazırlıklıyımdır."

Onu izliyorum, zarif ve iyi konuşuyor. Gerçek bir oyuncu.

"Hayır, Michael Londra'da," diyor ona. "Ama koltuğunu açık tut." Bana bakıyor. "Hâlâ bana eşlik ediyor olabilirler."

Neredeyse homurdanacaktım. Benim gibi mi?

Kaltak az önce kralımı aldı. Bunu istediğimi biliyor. Thunder Bay'deki bir etkinlikte ona eşlik etmek. Saygın bir etkinlikte halkın karşısına çıkmak. Ailemi ve dünyamızı yavaş yavaş inşa ederken karımın, çocuklarımın ve kız kardeşlerimin etrafımda olması, böylece çocuğum -çocuklarım- hatırlayacak yaşa geldiklerinde başka türlü olduğunu bilmeyecekler.

Bana güveniyor. Tanrım, neden bilmiyorum ama... beni ele verebilecekken gitmeme izin verdi. Sonra beni kurtardı, benim için kanını akıttı ve benimle savaştı.

"Seni inciten ebeveynlere ne yaptığını biliyorum," diyor sonunda ve tartışmamıza geri dönüyor. "Gerçekten emin olmasam onu senin yoluna çıkaracağımı mı düşünüyorsun?"

Ağzım biraz kıvrılıyor, eğleniyorum. "Benden korkuyor musun?" "Oh, çok." Abartılı bir şekilde başını sallıyor.

Gülüyorum ve arkamı dönüyorum, lavaboya doğru yürüyüp bir bardak su doldururken biraz rahatlıyorum.

O buzdolabından bir şeyler çıkarırken ben hepsini yutuyorum.

Saçlarını topuz yapıp bir dilim ekmek çıkarıyor ve dilimin üzerine biraz ton balığı koyuyor.

Kokuyu duyunca açlık hissi bastırıyor ve bugün yediğim tek şeyin yarım saat önceki yarım sandviç olduğunu fark ediyorum. Onun yanına gelerek ben de bir dilim çıkarıyorum ve ekmeğin üzerine biraz ton balığı salatası sürüyorum.

"Charles," diye az önce konuştuğu kişinin adını tekrarlıyorum. "Kincaid?"

Hâlâ Thunder Bay Prep'in dekanı olan ve tutuklandığım sabah Winter'ın babasının beni yakalamasına yardım eden eski dekanımız gibi mi?

Rika kendi kendine gülümsüyor ve ben onun ton balığı dolu tek dilimi alıp ikiye katladığını ve üst kabuğunu soyduğunu görmek için aşağı bakıyorum. Bocalıyorum, aynı şekilde katlanmış olan kendi sandviçime bakıyorum. Hah.

"Yarın yeni gelen son sınıf öğrencileri için oryantasyon konuşması yapacağım," diye açıklıyor bir ısırık alarak.

"Michael ve Kai de Londra'da," diye ekliyorum, "şu mimarı ikna etmeye çalışıyorlar."

Winter komik olmaya karar verene kadar ben de oradaydım. Yani Rika'ya eşlik edecek kimse

yoktu, benden başka.

Adanın etrafında dolanıp bir tabureye oturuyor.

Dirseklerini tezgâha dayıyor. "Yani, bana eşlik etmek zorunda değilsin," diye açıklıyor. "Kendi başımın çaresine bakabilecek durumdayım. Andersonlar da orada olacak, Kincaid'in senden hâlâ nefret ettiğinden bahsetmiyorum bile, yani..."

Beni heyecanlandırmaya mı çalışıyor?

"Gösteriyi çalabilirsin." İç çekiyormuş gibi yapıyor, sesi kederli çıkıyor. "Dikkat çekmemeyi ne kadar sevdiğini de biliyorum."

Kıkırdıyorum, kabuğumu soyuyorum. Benimle oynamakta Winter kadar iyi, ama bundan zevk almadığımı söyleyemem.

Ama onun da bir güven gösterisi istediğini biliyorum.

Ivarsen'in Rika'nın annesinin yanında olmasını istemiyorum. Ama bunun ona güvenmediğim için olduğundan tam olarak emin değilim.

Belki de onu cezalandırmak istiyorum. Belki de benim sahip olamadıklarıma o sahip olduğu için kıskanıyorumdur.

Artık yiyemediğim sandviçe bakıyorum, midem çalkalanıyor ve boğazıma bir safra kaçıyor.

Eğer Rika'yı istiyorsam ve çocuklarımın ona sahip olmasını istiyorsam, Christiane'dan kaçış yok. Onlara neden onu göremeyeceklerini ya da neden buraya gelemeyeceklerini açıklamak zorunda kalmak istemiyorum.

Çok iyi.

"Bu gece kalabilir," dedim ona, "nasıl gideceğine bakarız."

Sessiz ama göz ucuyla bana baktığını görebiliyorum. "Bunun ötesindeki her şey benden geçer." Ona bakıyorum. "Anlıyor musun?"

Başını sallıyor.

Ve eğer Christiane beni hayal kırıklığına uğratırsa, başka bir çocuğumla tanışmadan önce kendi yaratıcısıyla tanışacak.

Sandviçi tezgâha atıp bir bardak su daha dolduruyorum. Bu tadı ağzımdan çıkarmalıyım.

"Winter yine hamile, değil mi?" Rika bir ısırık daha alarak soruyor.

"Nereden biliyorsun?"

Omuz silkiyor. "Çok yoruldu. Midesi bulanıyor."

Bu kameraları neden kapattığını açıklıyor. Benim görmemi istemedi.

Rika tezgâha yaslanmış, sandviçinin geri kalanıyla oynarken gözlerini kaçırıyor. Yutkunurken boğazı aşağı yukarı hareket ediyor ve sonra

Çenesi derin düşüncelere dalmış gibi esniyor.

Bir yudum içiyorum ve sonra suyun geri kalanını boşaltıyorum.

"Ne?" Gözlerini yukarı dikti. "Hiçbir şey."

Ama ikna edici değil. Bir şeyler düşünüyor. "Ne?"

Tekrar bağırıyorum.

Ama o karşılık veriyor. "Hiçbir şey."

Bakışları tekrar sandviçine kayıyor ve ben de bırakmaya karar veriyorum. Sorunlarını nasıl çözeceğini biliyor.

Bu da bana şunu hatırlattı.

"Hazır konu açılmışken, onun çocuğunu doğurmadan önce evlenmenizi istiyorum."

Bana gülüyor. "İstiyor musun?"

Başımı salladım. "Kai Banks'le bir günde evlendi. Neden bu kadar uzun sürdü?"

Sadece arkadaşımın kız arkadaşıyken durum biraz farklıydı ama işler değişti.

"Winter'la da henüz evli değilsin."

"Winter ve ben Will'in eve dönmesini bekliyoruz," diye belirtiyorum.

"Evet, ben de," diye çabucak cevap veriyor, sanki ona söyleyecek kadar aptal olduğum ilk geçerli bahaneye yapışmış gibi.

Ama öyle değil. Öyle olmadığını biliyorum. Bir süredir nişanlılar ve Will şehri bir yıl önce terk etti. İlk başta Michael yüzünden olduğunu düşündüm. Programı, yükümlülükleri vs.

Artık onun hatası olduğundan emin değilim. Ona neler oluyor?

Ekmeğiyle oynamasını izliyorum, mutfakta ilk kez baş başa kaldığımız zamanı hatırlıyorum. On beş yaşında olmalıydım. Beni gördü, nefesi kesildi ve olabildiğince çabuk gitti.

Artık benim bilgim ya da katkım olmadan nadiren harekete geçiyor. "Papalık konklavının ne olduğunu biliyor musun?" diye sordum.

Başını biraz sallıyor. "Sayılır, sanırım."

Ellerimi ceplerime sokup buzdolabına yaslanıyorum. "Yeni bir papa seçme zamanı geldiğinde, kardinaller meclisindeki seksen yaşın altındaki her kardinal, yeni papanın kim olacağı konusunda bir anlaşmaya varana kadar bir odaya kilitlenir," diye açıklıyorum. "Bunu yapmaya başladılar çünkü sekiz yüz yıl önce siyasi çekişmeler nedeniyle yeni bir papa seçmek üç yıl sürdü. İnsanlar sorunlarla yüzleşmeye zorlanmazlarsa sorunları çözemezler, anlıyor musun? Şimdi, kardinaller Sistine Şapeli'ne götürülüyor,

'herkes dışarı' anlamına gelen 'extra omnes' diye bağırılır ve kapılar zincirlenerek sorunu çözene kadar içeri kilitlenir."

Baskı altındayken en iyi kararları veremeyebiliriz, ancak bu konuda konuşmadığınızda hiçbir karar veremezsiniz.

Orada oturuyor, kafasının içindeki çarklar dönüyor. "Conclave," diye mırıldanıyor kendi kendine.

"Halletmen gereken şeyler olduğunda bu iyi bir fikir, biliyor musun?"

Planlamamız gereken düğünler var. Nişanlısı sürekli şehir dışında olduğu için ertelenemeyen projeler. Winter bir insani yardım organizasyonu başlatmak istiyor ve Kai'nin ailesinin yurtdışında yardım edebilecek bağlantıları olduğunu biliyorum.

Banks'ten bahsetmiyorum bile. Onunla ilgili planlarım için her şeyi güzelce ayarlamamız gerekiyor ve başlamak için zaman geçti. Onu ikna etmek için yardıma ihtiyacım var.

Ve Kai'yi bu konuda benden uzak
tutuyor. Ve tabii ki Will var.

"Pithom," diyor.

Gözleriyle buluşuyorum, dudaklarıma bir gülümseme yayılıyor. Michael'ın ailesinin yatı. Fena bir yer değil. Kilitli kapılara gerek yok, çünkü denizde kaçış yok.

Başımı salladım.

Odaya biri giriyor ve başımı kaldırdığımda Misha'nın içeri girdiğini görüyorum, Winter diğer kızın kolunu tutuyor.

"Seninle konuşmam gerek," diyor Rika'ya.

Tabureden kayıyor. "Doğru," diyor, sanki ben geldiğimde yarıda kestiğim bir sohbetleri varmış gibi. "Özür dilerim."

Winter'ın elini tutuyorum ve onu bana doğru yönlendiriyorum, onu getiren hatunla bir anlığına göz göze geliyoruz.

"Kim o?" Ben soruyorum.

Ama Misha kadının koluna giriyor ve onu arkasına, benim görüş alanımın dışına kaydırıyor.

Homurdanıyorum. "Sadece merhaba demek istedim," diye takılıyorum. "Yani, hepimiz birbirimizle sık sık karşılaşacağız. O da beni tanıyabilir."

Eğer babası Rika'nın annesiyle çıkıyorsa ve muhtemelen evlenirlerse, hepimiz gerçekten arkadaşça davranmak zorunda kalacağız.

Winter devreye giriyor. "Isırığı havlamasından daha kötü ama sadece beni ısırıyor," diye yeni çocukları temin ediyor. "Merak etmeyin." Ve sonra çenemi öpmek için ayak parmaklarının üzerinde yükseliyor. "İyi geçin lütfen."

Misha'nın sümüklü küçük bakışları üzerimde duruyor, çünkü yüzüne otursa bile iyi bir zaman olduğunu anlayamaz. Yine de kız çok tatlı.

Sonunda gözlerini Rika'ya çeviriyor. "Will'den en son ne zaman haber aldın?"

Bahsi geçince midem bulanıyor. Will bugünlerde nadiren görüşüyor ama yapması gerekeni yapmakta kararlı. Ne de olsa onu bir kez terk ettim. Eğer o beni bekleyebildiyse, ben de onun için aynısını yapabilirim.

"Mesaj atıyor," diye cevaplıyor Rika. "Sana mesaj mı atıyor?"

"Şey, ailesi," diye cevaplıyor Rika. "Bir inzivada olduğunu söylüyorlar. Asya'da insani yardım işleri yapıyormuş."

Misha başını sallar. "Yalan söylüyorlar." "Nereden biliyorsun?"

Ben de ekliyorum.

"Çünkü onları tanıyorum," diye karşılık veriyor. "Annesi doğru olmayan şeyler söylerken çok kafa sallıyor."

Rika bana baktı. "Rehabilitasyon mu?"

Muhtemelen. Onu ayıltıyor ve bunu gizli tutuyor olabilirler.

Ama cevap veren Misha oluyor. "Bize söyleyeceklerdi, çünkü Will'in dışarı çıktığında zaten söyleyeceğini biliyorlar."

"Yine de onu aramamızı istemeyebilirler," diye öneriyor Rika.

"Bence aramalıyız," diyor Misha ona.

Gözlerimi inceltiyorum, sıvı sıcaklığı kollarımdan aşağı akıyor, çünkü şimdi beni korkutuyor.

"Neden endişeleniyorsun?" Ona sordum.

"Çünkü büyükbabam yeniden seçilmek üzere ve Will berbat durumda."

Önerdiği şeyin ağırlığı yavaş yavaş içime işlemeye başladı. Babam beni sayısız kez bununla tehdit etti, ama oraya gerçekten gönderilen birini hiç duymadım. Orada olduğundan daha fazla tehlikede olurdu.

Ama... yolumuzun dışında olacaktı. Duyulmamış ve görülmemiş olacaktı. Artık bir yük olmayacak.

"Ivar bir yıl önce doğdu." Winter'ın elini tutarken Rika'ya bakıyorum, farkına varıyorum. "Beni bu kadar uzun süre terk etmezdi. İsteyerek değil."

Başını iki yana sallar. "Yapmazlar..."

"Umarım öyle değildir," diyorum. "Bulsak bile asla içeri giremeyiz."

Misha ayağa kalkıyor ve doğrudan Rika'nın yanında duruyor. "Sen merak etme," diyor bana. "Biz icabına bakacağız."

Ne? Biz hallederiz...

Ona ters ters bakarken Rika'nın kolundan tutup yanıma çekiyorum. "Aynen öyle. Yapacağız."

Seni küçük pislik. Ailenin neredeyse evli olması seni ve onu ne yapar biliyor musun? Kesinlikle hiçbir şey. Kimse beni dışlayamaz.

"Bu bir aile işi," diye devam ediyor.

"Ve ben en yaşlısıyım," diye karşılık veriyorum, ilerleyerek. "Sıraya gir."

Bir noktada onun üvey kardeşi de olabilir ama ben kanım. "Çocuklar..."

Rika ikimizi de geri itmek için ellerini uzattı.

"Onu yeterince mahvettin," diye uyarıyor Misha, benimle göz göze gelerek, "ve artık on iki yaşında değilim."

"Evet, biliyorum." Gülümseyip yanağına bir şaplak atıyorum. Sarsılarak uzaklaşıyor. "Çok güzel bir genç kız oldun, değil mi Prenses?" Dudağındaki küpeye bir fiske vuruyorum. "Bir piliçten daha fazla mücevher takıyorsun ama bir şeyi açıklığa kavuşturalım. O acınası dövmelerin tek işlevi, altındaki bebek yumuşaklığındaki teni gizlemek."

Sırıtıyor. "Seni tahrik ediyorum, değil mi?"

Kız arkadaşı arkasından homurdanıyor ve ben kaşlarımı çatıyorum.

Misha, Rika'nın itirazlarına aldırmadan ilerliyor. "Onun için kötüsün."

"Benim gözetimimdeyken aşırı dozdan ölmesine izin vermedim," diye homurdanıyorum.

kız kardeşinin ölümünü yüzüne vurdu.

Misha beni göğsümden iterek geri çekilmeye zorladı ve bir de baktım ki ikimiz de yerdeyiz, birbirimizin üstüne çıkmak ve birbirimize yumruk atmak için çırpınıyoruz.

Tamam, bu düşüktü. Annie çok tatlıydı. Gerçekten. Ama kız kardeşine olanlardan sonra Will'e daha iyi bakacağını söylemeye cüret etti. Ne küçük bir pislik.

Ve onun, Rika'nın ve Will'in beni ilgilendirmeyen bir "aile işi" olduğunu söylemesi bile o güzel, küçük, lanet suratına çizmelerimi geçirmek istememe neden oluyor.

"Bu kadar yeter!" Rika bağırıyor.

Kızlar muhtemelen bizi birbirimizden uzaklaştırmak için çabalarken etrafımızdaki insanları hissediyorum, ama o bunu hak etmişti. Kasabada kendi kişisel kara geçit töreninde yuvarlanıyor, tüm vay halime, çünkü iyi bir babası var

Para ve güvenli bir ev hayatı... Ama hippice hakikat arayışında her şeye burun kıvırıyor.

"Kesin şunu!"

Neredeyse onu altıma alacakken biri omuzlarımdan çekiyor, böylece küçük puştu kucaklayabiliyorum ve belki o da bunun hakkında bir şiir yazabilir.

Ama sonra buz gibi su ikimize de çarpıyor ve ben nefes nefese kalıyorum, Rika'nın beni ondan uzaklaştırmasına yetecek kadar uzun süre duraklıyorum. Yana düştüm, ikimiz de zor nefes alıyorduk.

Kahretsin. Saçlarım gözlerime doluyor ve gözlerimdeki suyu siliyorum.

"Misha," diye homurdanıyor, gözlerini ona dikerek. "Bir ay içinde bir konsil düzenliyoruz. Az önce kendini davet ettirdin."

Ve cam sürahiyi adaya bırakarak uzaklaşıyor. Misha ayağa kalktı

ve bana parmak salladı. "Pislik."

Kendimi ayağa kaldırıyorum. "Babysoft."

Deniz cesetleri gömmek için harika bir yerdir, biliyor musun? Derin nefes al, pislik.

- - -

Rika

Dumanı dışarı üflüyorum, çoğu pencereden dışarı süzülüyor. Normalde dışarı çıkardım ama hala yağmur yağıyor ve evdeki bir sigarayı umursamayacak kadar yıpranmış durumdayım.

Misha. Damon. Will.

Öğrenci. Belediye

Başkanı. Teyze. Abla.

Gözlerimi indiriyorum, bir nefes daha

çekiyorum. Michael.

Hepsini yapmak istiyorum. Umarım yapmak istediğim diğer her şeyi de yapabilirim.

Damon'ın konsilini düşününce boğazıma bir yumru oturuyor. O gemiden ayrılmadan önce söylemem gereken şeyler var ama korkuyorum.

Annem sırtıma yaklaşarak, "Kardeşlerinle büyümediğin için biraz pişmanım," diyor, "ve şimdi bir tane var, o hemen kötü bir etki yaratıyor."

Bir kolunu belime doluyor ve elimdeki sigaraya kaşlarını kaldırarak bana gülümsüyor. Gülüyorum ve getirdiğim tabakta söndürüyorum. Damon ve benim birkaç yerde zulamız var ama burada yok.

Sanırım Ivar burada daha çok vakit geçirirse Damon da geçirecek. O zaman bir zula daha ayarlayalım.

Önümdeki küçük masayı süsleyen gümüş çerçeveler içindeki eski siyah beyaz fotoğraflara bakıyorum.

Büyük büyükbabam, 1900 dolaylarında, Güney Afrika'daki aile çiftliğinde bir atın üzerinde oturuyor.

Parmağımı on yaşındaki yüzünde, siyah saçlarında ve fotoğraftaki kömür gibi gözlerinde gezdiriyorum. "Ivarsen'de saç var," diyorum. "Gözleri değil ama."

Ivarsen'in gözleri annesininki gibi mavi.

"Hayır," diye cevaplıyor annem. "Birkaç nesil atlıyor. Senin ya da Damon'ın çocuklarından hiçbiri ikisine birden sahip olmayacak."

Çocuklarım. Mideme bir ağrı saplanıyor.

Bir nefes alıp annemden uzaklaşıyorum ve yanağına hızlı b i r öpücük konduruyorum.

"Odamdaki bebek telsizini alacağım," diyorum ona. "Uyanırsa onunla birlikte k a l k m a k istiyorum."

Ve uzaklaşmaya başladım.

"Ona ne zaman söyleyeceksin?" diye sesleniyor.

Duruyorum. Ama arkamı dönmüyorum, kalbim daha hızlı atıyor. "Ona ne söyleyeceğim?" "Babanın vasiyetinde senin *ve* diğer çocuklarımın var," diyor. "Damon'a ne zaman söyleyeceksin?"

Omuzlarım gevşedi. Ah, şu.

Bana ilk söylediğinde çok kızmıştım. Ona güvenmiyordum. Bir öfke nöbetiyle babamın işini yerle bir etmesine izin veremezdim. Ona güvenebileceğimden emin olmalıydım.

Bu arada, onun yarısını Ivar için ayırdım, ama...

Sanırım annem haklı. Bundan bir şeyler çıkaracaktır. Eğer isterse o.

Ama içimde öyle bir his var. Onunla gurur duyuyorum. O sadece Dört kişiden biri tamamen kendi kendini yetiştirdiğini söyleyebilir. Damon iyi gidiyor. Sahip olduğu özgürlüğü kıskanıyorum. Kendi mirasını yaratıyor.

Ama yine de bilmeliydi. Bunu ondan saklamakla hata ettim.

"Ben hallederim," dedim ve yürümeye devam ettim.

Toplantıya eklenecek bir iş daha nedir ki zaten? Dokuz arkadaş alkol, mızraklı silahlar ve geceleyin kara okyanusla bir tekneye mi kilitlenecek? Bu harika bir fikirdi.

PART 2

One month later...
Rika

Uzun, karanlık koridorda ilerliyorum, yattaki kamaraların yanından geçerken motorlar ayaklarımın altında uğulduyor. Gemide yalnızmışım gibi hissediyorum ama olmadığımı biliyorum. Bu tekne beni her zaman ürkütecek, diye düşünüyorum.

Koridorun sonuna ulaşıyorum ve AirPods'umu çıkarıyorum, kulağımı son kapıya dayayıp dinliyorum.

Ama hiçbir şey duymuyorum. Kolu kavradım ve yavaşça çevirerek kapıyı açtım.

Yatağın içinde, yorganın altında bir form yatıyor ve ben içeri süzülüyorum, telefonumu ve kulaklıklarımı bırakırken ışıkları kapalı bırakıyorum.

Ona bakıyorum.

Günün solmakta olan ışığı panjurlardan sızarak Alex'in vücuduna çizgili bir gölge düşürüyor ve ona doğru yürüyüp usulca yatağa tırmanıyorum, ellerimin ve dizlerimin üzerinde ona biniyorum.

Ona bakıyorum. Son zamanlarda beni gülümsetebilen tek kişi o. Kusursuz cildini ve uzun kirpiklerini inceleyerek yüzünü inceliyorum. Sivri burnunu ve pembe elma yanaklarını. Sakin nefes alışını ve gözlerinin kapaklarının ardında kıpırdamayışını. O kadar huzurlu ki. Ve dürüst olmak gerekirse, uyurken on iki yaşında gibi görünüyor. Savunmasız. Masum. Saf.

Gözlerini açtığında kadını görüyorsunuz.

Burnumun ucunu onunkine değdiriyorum. Kıpırdıyor ve ben gülümsüyorum.

Kamarotlardan biri bugün gemiye ilk onun bindiğini, sabah geç geldiğini söyledi ama ben onu görmemiştim. Spor salonunda egzersiz yapmaya karar verdim ama artık onun uyanmasını bekleyemem. Yavaşça üzerine uzandım, kollarımı onunkilerin altına sokup sıkıca sarılırken başımı göğsüne yasladım.

"Mmmm." Altımda kayıyor ve esniyor. "Bana yedi yüz dolarlık parfümünle gelip bunu platonik tutmamı bekleyemezsin, Rika. Bu çok yıkıcı."

Gülüyorum. "Neden uyuyorsun?"

"Çünkü bazılarımız geceleri çalışıyor." Kollarını üzerimize uzatıyor ve tekrar esniyor. "Ve önümüzde uzun bir gece var."

Evet, öyle. Gözlerimi kapatıyorum, kalp atışları kulaklarımı dolduruyor. Bu odadan çıkmak zorunda kalmamak için her şeyimi verirdim, sadece

dakikaları uzatmak ve

Onlar sonsuza dek sürecek, böylece Conclave hiç başlamayacak.

O benim güvenli alanım. "Sarılmak ister misin?" diye soruyor.

Ama ben cevap veremeden kolları beni sarıyor ve beni de tutuyor.

"Gergin misin?" diye soruyor.

Yine de cevap vermiyorum. Bunu büyütmezsem, sinirlerimin aşırı tepki verdiğine kendimi ikna edebilirim. Onun sıcaklığını içime çekiyorum, tulumunun altındaki vücut ısısı beni rahatlatıyor.

Saçımı okşuyor. "Tüm bunlar için çok gençsin, biliyor musun?"

Hepimiz öyleyiz. Evet, yirmi iki yaşında bir yüksek lisans öğrencisi ve belediye başkanıyım ve iş yerleri ve mülkler de dahil olmak üzere mirasımın büyük bir kısmını devraldım, ancak hepimizin tabağı dolu. Görünüşe göre ne kadar derine inersek, o kadar fazla tehlike ortaya çıkıyor.

Suçluluk duygusu içimi kemiriyor. "Ve sen tüm bunlar için fazla iyisin," diyorum ona. Hayatına soktuğumuz tüm bu karışıklıklar için fazla iyisin. "Seni seviyoruz, biliyorsun değil mi?" Hâlâ gözlerine bakmıyorum. "Sen kurdu besleyen nefessin."

Başparmaklarımı ellerimin omuzlarının altında sıkıştığı kollarının üzerinde gezdiriyorum ve ona tutunuyorum, çünkü o bizim en iyimiz. Hâlâ masum. Hayatına giren çirkinlikler ne olursa olsun hâlâ saf. Ama artık savunmasız değil. Yanımızda olmadığı tek bir an bile yok ve o olmasaydı şu an olduğumuz yerde olur muyduk emin değilim.

Ona bu kadar sığınmamam gerektiğini biliyorum, ama o kadar çok şey oluyor ki, benim ne durumda olduğumu fark eden tek kişi o gibi görünüyor...

Zayıf.

İşin özüne indiğimde, kendimi hâlâ tüm bunlarla oynayan bir çocuk gibi hissediyorum.

Yutkunduğunu hissediyorum ve konuştuğunda sesi kısık çıkıyor. "Delcour'da yaşamaya nasıl başladığımı sana hiç anlatmış mıydım?"

Hayır. Ve on yedi yaşındayken evden atıldığını ve ailesi hakkında konuşmak istemediğini keşfetmek dışında hayatını fazla kurcalamamıştım.

"İlk yılımda yurtta kaldım," diyor bana, hâlâ saçlarımı sabit bir ritimle okşayarak. "Kredilerle, bursla ve Whitehall'daki bir dalış kulübünde bira küvetinde yarı zamanlı çalışarak yaşıyordum."

Dinliyorum. O zaman tanışmamızdan sadece aylar önceydi.

"Bir gece oda arkadaşımla dışarı çıkıp parti yaptık," diye devam ediyor, "bir sürü içki içtik ve yurda çok ateşli ve azgın bir şekilde döndük. Dizüstü bilgisayarından Yale'deki erkek arkadaşını aradı. Her zaman onun telefonundan görüntülü konuşurlardı.

O ve ben birbirimizi hiç görmedik ya da tanışmadık. Sadece onun bir dahi ve yirmi iki yaşında bir son sınıf öğrencisi olduğunu biliyordum." Sessizleşiyor ve ben bekliyorum. "Konuşuyor ve şakalaşıyorduk, ikimiz de onunla flört ediyor ve onu güldürüyorduk - ki bunu yapmak kolay değildi, çünkü biraz üzgün görünüyordu. Ne olduğunu tam olarak kestiremiyorum ama oradaydı."

Kıpırdamadan, devam etmesini bekliyorum.

"Her neyse," diyor, "başka bir kızla yatmasının aldatma olup olmadığı konusuna girdik. Ona ve kıza baktım ve... gömleğinin düğmelerini açmaya başladım." Şimdi çok aptalca görünüyormuş gibi küçük, sessiz bir kahkaha attı. "Ne zaman şakalaşmaktan tamamen öpüşmeye ve birbirimizi soymaya dönüştü bilmiyorum ama bilgisayarda yüzüne baktım ve gülümsemesi gitmişti. Sanki nefes almayı unutmuş gibiydi. İşte bu kadar büyülenmişti. Bizi izlerken gözünü bile kırpmadı." Sesi fısıltıya dönüştü. "Beni izlediği gibi."

Gözlerimi kapatıyorum, kafa derimi okşarken onu dinliyorum. "Onun için benim yatağımda seviştik, Rika," diyor.

Çizdiği sahneyi hayal ediyorum.

"Seks biraz sıkıcıydı - gergindi ve utanıyordu," diye açıklıyor, "bu yüzden kontrolü ele almam gerekiyordu ama durmak istemedim çünkü beni izlemeyi bırakmasını istemiyordum. Kendine dokunup otuz bir falan çeker diye düşündüm ama çekmedi. Sadece izledi ve her şeyi içine çekti."

Zihnim geçmişe gidiyor ve birden yine on altı yaşındayım, yeraltı mezarlarında duruyorum. Ben de izlemeyi severdim. Ya da dinlemeyi, çünkü Michael o gün gözlerimi bağlamıştı.

"Çok ateşliydi." Sırtımı ovmaya devam ediyor ama anıların içinde kaybolduğunu söyleyebilirim. "Dokunamadığın zaman çok daha heyecan verici olabiliyor. O gece hiç ayrılmak istemedim. Her şey çok iyi hissettiriyordu."

Derin bir nefes alıp iç çekerken göğsü başımın altında yükseliyor. "Ama ondan sonra Aurora ile aramızdaki her şey boka sardı."

diyor. "Öyle söylemedi ama utandığını anlayabiliyordum. Ve bu beni utandırdı, çünkü o zamanlar doğal geliyordu ve o bunu kirletiyordu. Sanki ona zorbalık yapılmış ve ben de bundan hoşlandığım için tuhafmışım gibi. Ayrıca şüpheliydi ve bir tartışma sırasında adamın bizi tekrar görmek istediğini ağzından kaçırana kadar nedenini bilmiyordum. Ona, bunu onun için tekrar yapıp yapamayacağımızı sormuş."

Arkadaşının küçümsemesine rağmen, Alex için karnıma bir çarpıntı vuruyor. Onu seviyorum ve ondan daha fazlasını isteyen herkesi anlayabiliyorum. Aurora'nın kıskanç olması doğal, ama Alex'in arzulanmaktan hoşlanması da doğal.

Alex bana, "Sonunda bir kriz anında kabul etti," diyor. "Ve ben de bunu yapmak istedim. Daha fazlasını istedim."

Devam etmeden önce bir duraklama oluyor.

"Ancak yarım saat sonra kadın dışarı çıktı, ayrılmışlardı ve adam durmamam için bana yalvarıyordu."

Sesi acı dolu. Durdu mu? Michael olsaydı durur muydum? Alex ve bu adam birlikte değiller, bu yüzden ya iyi bitmedi ya da hiç başlamadı.

"Bir hafta sonra," diye fısıldıyor Alex neredeyse, "onlar tekrar birlikteydi ve ben de kampüsün sürtüğüydüm."

Gözlerimi tekrar kapatıyorum.

"Bir ay sonra bursumu kaybetmiştim ve onu ne görmüş ne de ondan haber almıştım. Aurora ve ben kavgalarımız yüzünden yurttan atılmıştık ve kulüpteki patronum beni yeni evimin masraflarını karşılamama yardım edecek arkadaşlarından ilkiyle tanıştırıyordu."

Tanrım.

"Seçimler hayatımızı yönlendirir," diye devam ediyor. "Bazen onun beni izlemesini hiç bu kadar istemeseydim nerede olurdum diye düşünüyorum. Eğer parasını verene siktiri çekmeye hiç başlamamış olsaydım, çünkü bir daha bana ne kadar güzel olduğumu söylediğini duymasaydım, o zaman bedenimle ne yaptığımı ya da kiminle yaptığımı umursamayabilirdim."

Kollarını bana doladı.

"Ama o zaman... seninle hiç arkadaş olmayabilirdim," diyor bana. "Seninle ve çocuklarla yolum hiç kesişmeyebilirdi ve bir ailem olmazdı."

Göğsü altımda titriyor ve ciğerlerim şişiyor. Ağır nefes alışını hissediyorum ve gözyaşı döktüğünü biliyorum.

"Will'i geri istiyorum, Rika," diye fısıldıyor.

Başımı kaldırıyorum, çenemi göğsüne yaslıyorum ve gözlerinin parladığını görüyorum.

Duygularını kontrol altında tutmak için dudaklarını büzüyor ama sonunda şöyle açıklıyor: "Seni, Banks'i, Winter'ı ve diğer çocukları seviyorum ama... Will anlıyor."

Ona bakıyorum, kalbim biraz kırılıyor. Alex iyi bir gösteri yapıyor, ama onu ne kadar özlediği hiç aklıma gelmemişti. Bütün

Damon'ın olmadığı zamanlarda Alex, Will'in yanındaydı.

Biz de hep öyle baktık. Alex, Will'in yanında. Alex Will'e b a k ı y o r. Alex Will'e arkadaşlık ediyor.

Ama bunların hiçbiri doğru değildi. O ona ne kadar bağlıysa, o da ona o kadar bağlıydı.

"O seni hak etmedi," diyorum ona. "Oda arkadaşının erkek arkadaşı."

Bir an bana bakıyor, biraz acı çekmiş gibi görünüyor, ama sonra bir iç çekiyor ve gülümsemeye zorluyor.

"Evet, kimse bilmez," diye şaka yapıyor. "En azından saati beş yüz dolardan aşağı değil."

Tavrındaki ani değişim karşısında ona sert bir bakış attım. "Alex..."

Ama bizi çeviriyor ve bir de bakıyorum ki başı göğsümde.

"Şimdi başımı ovala," diyor.

Orada duraksıyorum, konuyu değiştirmesine ve yine aynı numarayı yapmasına sinirleniyorum, ama atleti ve iç çamaşırıyla beni tutuyor ve uzun, çıplak bir bacağını üzerimde sallıyor. Sessiz bir kahkaha attım. *Şakacılığın arkasına saklanıyor.* Will de bunu yapıyor.

Başını okşamaya başladım, ama sonra kabin kapısı açıldı ve ikimiz de baktık, Banks'in kapıda durduğunu gördük.

Bizi küçük, sevimli kucaklaşmamızda yakaladığında durdu, kaşları neredeyse saç çizgisine ulaşıyordu.

Ağzı bir O harfi oluşturuyor ve kapıyı kapatarak geri çekilmeye başlıyor. "Buraya gel," diye seslendim. "Hiçbir şey yapmıyoruz."

Tanrı aşkına.

Duruyor, dudaklarında yarım bir gülümseme beliriyor ve tekrar içeri girip kapıyı arkasından kapatıyor.

Alex, "Ve yüzündeki o kabız ifadeyi sil," diyor.

Banks yatağa doğru yöneliyor, benim gibi spor kıyafetleri giymiş ama saçları açık. "Brat," diye tükürdü.

Yanımda uzanarak Alex'e kafa derisi masajı yaparken bana katılıyor, ancak Banks'in masajı daha çok bir köpeğin kafasını ovmaya benziyor, parmaklarını kıvırıyor ve hafifçe kaşıyor.

"Kes şunu," diye bağırıyor Alex ona. "Senden nefret ediyorum."

Banks ve ben gülmeye başladık. Elli sekiz kadar köpeği var -tamam, o kadar çok değil ama çok fazla- bu yüzden muhtemelen sevmek ona doğal geliyor.

Banks'e baktım. "Mads iyi mi?"

"Evet," diyor. "Dadılarla birlikte annende ve umarım Ivarsen de şimdiye kadar gelmiştir."

Harika. Annem son zamanlarda bebek cennetinde. Kai'nin annesi Vittoria ve o mutlu bir şekilde Thunder Bay sokaklarında yürüyor ve torunları için her şeyi satın alıyorlar. Ivarsen'in şimdiden bir arabası olmamasına şaşırdım. *Bilirsiniz, hazır olduğunda kullanmak için.*

"Winter nerede?" Ona sordum.

"Muhtemelen bir arabanın arka koltuğunda Damon'lanıyordur. O burada olacak."

Homurdanıyorum. Bence Winter bu süre zarfında istediği her şeyi yapmasına izin veriyor, çünkü zaten hamileyken hamile kalamıyor.

"Ya Michael?" Alex araya giriyor. "Yolda," diye cevap veriyorum.

Alex başını kaldırıyor ve ben de onu okşamayı bırakıyorum. "Yani..." Banks'e bakar. "Sen ve Kai." Ve sonra bana. "Sen ve Michael. Ve Damon ve Winter, ve..."

"Misha ve Ryen," diye teklif ediyorum. Burada olacaklar çünkü Misha Will'in kuzeni, dolayısıyla onun da dahil olmak istediği bir işimiz var.

"Misha ve Ryen," diye tekrarlıyor dalgınca. "Peki bu gece herkes 'mola' verirken benim ne yapmam gerekiyor?"

"Mola" kelimesini tırnak içine aldı, sanki hiç sıcak, küçük bir dinlenme zamanı da olmayacakmış gibi.

Oh, oynayacak kimi bulacak? "Tam bir ekip var," diye onu temin ederim.

Gözleri kocaman açıldı.

"David ve Lev de Damon'la birlikte uçağa binecek," diye ekliyor Banks.

Nefes nefese kalıyor ve sonra yüzü sevinçli bir çığlığa dönüşüyor. "Noel *ve* doğum günüm bir arada gibi."

Saçlarını karıştırıyorum ve burnuna ve yanağına hızlıca vurarak onu döndürüyorum. "Seni yakaladık. Merak etme."

O gülüyor, Banks ve ben yataktan zıplayarak kapıya yöneliyoruz.

"Saat sekizde," diyorum Alex'e, AirPods'umu ve telefonumu kaptığım gibi Şifonyer.

Hâlâ yatakta yatıyor ama telefonunu şarjdan çıkarırken bana başıyla onay veriyor. Bir an duraksıyorum, onu izliyorum ve hayatında ne kadar çok insan olursa olsun, onda her zaman yalnız görünen bir şey olduğunu fark ediyorum.

Banks ve ben çıkıyoruz, kapıyı kapatıp koridorda yürüyoruz. Onun ve Kai'nin kamarasının önünde durdu. "Saat sekizde," diyor ve kapısını iterek açıyor.

Telefonumun kilidini açıyorum, hızlı arama yapıyorum. "Yakında görüşürüz."

Telefonu kulağıma dayadım ve merdivenlerden köprü güvertesine çıktım.

Bay Lyle'ın sesini duymadan önce hat iki kez çalıyor. "Bayan Fane," diyor. "Merhaba," diyorum ona. "Bu bilgiyi alın lütfen."

Bir sessizlik oluyor ve sonra onu tekrar duyuyorum. "Tamam, hazır."

"Alexandra Zoe Palmer, Delcour'da 1608 numaralı daire. Üniversitenin birinci sınıfındaki oda arkadaşını bulun," diye talimat verdim. "Ve kadının o yılki erkek arkadaşını da. Muhtemelen o sırada Yale'de öğrenciymiş. Çalışmaları yarına kadar istiyorum."

"Anladım."

"Teşekkür

ederim."

Telefonu kapattım ve köprüye çıktım. Muhtemelen Alex'in hayatına burnumu sokmamalıydım ama bunu yapıp yapmayacağıma henüz karar vermedim. En azından yaparsam, hazır olacağım.

George Barris dümende duruyor, kontrol listesini gözden geçiriyor ve ikinci kaptan Samara Chen de kendi istasyonunda çalışıyor. Makineden çıkan faksları görüyorum ve onları yırtıp okuyorum.

Pithom'da uydu hava durumu sistemi var ama kaptan tedbiri iki katına çıkarmayı seviyor. Bu da iyi bir şey.

Hava raporlarına bakıyorum ve memnun bir şekilde başımı sallıyorum. "Bizi limandan çıkarabilirsin," diyorum ona, tekrar ayrılmaya başlarken. "Yaklaşık bir mil açıkta demir atın, biz de Bay Crist'i bekleyelim."

"Evet, Bayan Fane."

Evrakları onlara bırakıp köprüden çıkmaya başlıyorum ama durup iskele tarafındaki pencereden dışarı bakıyorum ve kamarotların gemiye birkaç bavul taşıdığını görüyorum. Başka biri daha geldi. Hafif bir ter tabakası sırtımı serinletiyor ve midem düğümleniyor ama onun Michael olmadığını biliyorum. Seattle'dan gelmesine daha birkaç saat var.

Dışarı çıkıyorum, merdivenlerden tekrar sahibinin güvertesine iniyorum ve oturma alanına doğru ilerliyorum. Durup tabaktan birkaç parça jambon ve peynir alıyorum ve ağzıma bir dilim et tıkıştırıyorum.

Güneşlenme güvertesine doğru yürüyorum, ışık arkamızda sönüyor ve Damon'ın teknenin kenarında durup kararan suya baktığını görüyorum.

Kaşları çatılmış, yemeğimi elime alıp bir sütuna yaslanıyorum ve çiğnerken onu izliyorum. En son onun durduğu yerde durduğumda

Will ayak bileğine bağlı bir cürufla suyun içindeydi ve Trevor beni öldürmeye çalışıyordu. Will ve ben o gece neredeyse kayboluyorduk.

"Bazen," diyor Damon, sessizliği bozarak. "Zihnimin yeterince dolaşmasına izin veriyorum ve her zaman buraya geri dönüyorum."

Zor nefes alıyor, ben ağzıma bir küp peynir atarken suya bakıyor.

"Michael'ın onu yakalayamaması ve senin hiç ortaya çıkmaman dışında."

Dönüp çıkıntıya oturuyor, ellerini ceplerine sokuyor ve gözlerimiz buluşuyor.

Artık onda annemizi görüyorum. Hem de çok.

Daha önce bilmiyordum. Gözlerinin büyüyüp yuvarlaklaşması ve mutlu bir şekilde şaşırmış mı yoksa kızmış mı olduklarından emin olmak bir an alıyor. Ne istediğini söylemesi ve yalan söylemeyi sevmemesi. İkisinin de yalnız olmaktan nefret etmesi.

Zaman ne kadar inanılmaz bir şey. Üç yıl önce, bu teknede öleceğimi düşünmüştüm, gördüğüm ya da konuştuğum son kişi oydu. Hiç bu kadar korkmamıştım.

Artık onunla konuşmadığım ya da ona ihtiyaç duymadığım neredeyse tek bir gün bile yok.

"Biliyorsun..." Ona yaklaşıyorum. Başını kaldırıp dinliyor.

Ama devam etmiyorum. Bir nefes alıyorum, iç çekiyorum ve... göğsüne sertçe vurarak dışarı fırlıyorum.

Gözleri büyüyor, çırpınıyor ve bir de bakıyorum ki ayağı kayıp yatın kenarına devrilmiş.

"Kahretsin! Siktir!" diye bağırıyor.

Vücudu üç metre aşağıda suya çarpar, yüzeyin altında kaybolurken büyük bir sıçrama olur.

Yere bakıyorum ve ağzıma bir soğuk dilim daha atıp çiğniyorum. Omzunun üstüne mi düştü? Lanet omzunun üzerine nasıl düşersin?

Saçlarını başının üzerinden geriye itip bana dik dik bakarken sıçrayarak ve püskürerek yüzeye çıkıyor. Gülümsememek için kendimi zor tutuyorum.

Kirpiklerinden ve dudaklarından sular akıyor ve hayatımda hiç bu kadar sinirli iki kaş görmemiştim. "Seni küçük pislik!" diye bağırıyor.

"Tamam, evet, bu biraz sert oldu. Kabul ediyorum," diyorum ona, alay ederek. "Ama adil olan buydu. O gece neredeyse ölüyordum Damon."

"Kıçını buraya getir de sana ölümün neye benzediğini göstereyim!"

"Deli misin sen?" Bir parça daha peynir alıyorum. "Bu su gerçekten soğuk."

Hırlayarak teknenin arkasına doğru yüzüyor ve ben de ona bir havlu uzatırken sonunda gülmeme izin veriyorum. Çok savunmasız görünüyor.

Merdivenlerden inerken, yatın arkasına atlayıp ayağa kalkışını izliyorum, beyaz elbise gömleği ve siyah pantolonu vücuduna yapışıyor.

Ama saçı iyi görünüyor.

Gülümsememi bastırıyorum ve havluyu

uzatıyorum. "Defol git."

Ama yine de elimden kaptı.

Ne bebek ama. Sanırım bazı insanlar sadece çanak tutabiliyor.

"Bir dakika önce hissettiğim suçluluk duygusunu biliyor musun?" diye ağzından kaçırıyor. "Artık hepsi geçti."

"Güzel." Bir kez başımı salladım. "Zaten bu gece uğraşmamız gereken daha önemli şeyler var."

Saçını ve yüzünü kurulayıp ayakkabılarını tekmeleyerek

öfkeleniyor. "Herkes içeride mi?" Birinin seslendiğini

duyuyorum. "Kalkışa hazırız." Köprü güvertesinde ayağa

kalkmış olan kaptana bakıyorum.

Ona el salladım. "Biz hazırız."

Damon ve ben tekrar merdivenleri tırmanıyoruz ve motorlar biraz daha yüksek sesle mırıldanmaya başlarken güneşlenme güvertesinde yürüyoruz.

"Michael burada mı?" diye sorar.

"Geliyor." Yenmemiş yemeğimin kalanını döküyorum ve bir şişe su alıyorum. "Keşke herkes bana bunu sormayı bıraksa."

Duş almak için kamarama gitmeye hazır bir şekilde barın etrafında dolanıyorum ama Damon kolumu tutuyor.

Duruyorum, karanlık gözleriyle buluşuyorum.

"Bu gece her şey masada," diye emrediyor. "Her şey."

Kalbim hızla atıyor ve bir an önce gevşemiş olan kaslarım yeniden gerilmeye başlıyor.

Ama başımla onaylıyorum. "Biliyorum."

Yat kararan Atlantik'e doğru ilerlerken ve yıldızlar gece gökyüzünü aydınlatırken, önümüzdeki iki saat boyunca Damon'ın sözlerinden başka hiçbir şey aklımdan çıkmıyor. *Her şey masada.* Duş alıyorum, giyiniyorum ve önümüzdeki bir saat içinde olacaklar dışında başka bir şey düşünecek halim yok. Ya da önümüzdeki dört saat.

Ya da yarın.

Her şey bu geceye bağlı.

Rujumu sürüyorum ve ciğerlerime korku oturup nefes almayı zorlaştırırken pervanelerin belli belirsiz sesi uzaklarda yankılanıyor. Tavanıma bakıyorum, gözlerimi yukarıdaki helikopterin yatın üzerine iniş sesine çeviriyorum.

Michael burada.

- - -

Çanlar sekizi çalıyor, kamaralardaki tüm saatler saati söylüyor ve şarap odasındaki kule saatinin zayıf *dong'u* yatın koridorlarında dolaşıyor.

Michael geldiğinde beni bulmaya gelmedi. Odamdan çıkıyorum, telefonumu alıyorum, ben kamarada yokken göndereceğini düşündüğüm mesajlardan ya da aramalardan uzak duruyorum. Yine de en iyisi bu. Bu yüzden teknenin başka bir bölümünde hazırlanmaya karar verdim, paylaştığımız yer dışında. Oraya gidene kadar onu görmek istemiyorum. Cesaretimi kaybederim.

Misha'nın kız arkadaşı Ryen kapıdan içeri adım atıyor, hemen ardından da o geliyor ve bana doğru bakıyor.

Gözlerimin vücudunda gezinmesine engel olamayarak gülümsüyorum. Siyah, dar bir elbise giymiş, kalçasının ortasına kadar iniyor ve siyah topuklu ayakkabıları bana kendimi biraz kısa hissettiriyor. Misha bana dönüyor, özel dikim siyah bir takım elbise giymiş, kravatı yok ve Damon dövmeleri hakkında ne derse desin, gerçekten her şeyle uyumlular.

Hepimiz siyahlar içindeyiz ve neredeyse gülecektim. Bu gecenin bir güç rengi için olduğunun anlaşılmasına sevindim.

Elini uzatıp bana el sallıyor. "Yolu göster," diyor.

Beni takip ettiklerini hissederek önden yürüyorum. Yanından geçerken Alex'in kapısı açılıyor ve dördümüz baş tarafa, güneş güvertesinin altına ve geminin derinliklerine doğru ilerlerken onun da Misha ve Ryen'in yanına düştüğünü görüyorum.

Cam duvarlar apliklerden gelen ateş ışığıyla parıldıyor ve açık bir kapıya dönüyorum, Kai, Winter, Banks ve Damon etrafımda dururken önümde geniş bir odanın yayıldığını görüyorum. İlerideki duvarı tavandan tabana pencereler süslüyor ve motorlar tekrar vınlarken deniz önümüze yayılıyor. Michael geceye bakıyor, sırtı bana dönük.

Misha, Ryen ve Alex yanımdan geçip giderken yavaşça odaya dalıyorum ama gözlerimi ondan alamıyorum. İçim eriyor ve onu istediğim ve sevdiğim onca yıldan sonra, hâlâ uzaktan aşık olduğum on altı yaşındayım. Birini çok sevmek canımı acıtıyor.

Görevliler açık büfe masaya yiyecek ve içecekleri yerleştirmeyi bitiriyor, duvarlardaki raflardan birkaç kırmızı şişe çekip bizim için açıyorlar. Onlar gider gitmez kapılar kapanıyor ve herkes büyük, yuvarlak masaya geçip yerlerini buluyor.

Michael dönüyor ve gözlerimiz kilitleniyor. Ela bakışları beni donduruyor ve nefes almakta zorlanıyorum çünkü bunu gözlerinde görüyorum. Her zaman görüyorum.

Sevgi. İhtiyaç. Özlem.

Ama şimdi durum farklı. Şimdi orada da bir tereddüt var. Sanki benimle ne yapacağından emin değil.

Güzel gözleri vücudumda aşağı doğru kayıyor, uzun, ince, siyah elbisemi inceliyor, dalan bir yaka ve arkada ve yanlarda, neredeyse kıçıma kadar kesikler var. Deri bir kemer belimi ve çıplak sırtımı sararak elbiseyi vücudumda tutuyor. Öne doğru bir adım atıyorum, bacağım kalçama kadar uzanan yırtmaçtan dışarı fırlıyor ve onun ne gördüğünü biliyorum. Ya da elbisemin altında ne görmediğini.

Çenesi kasılıyor ve bakışları tekrar bana yöneliyor, gözlerinin arkasında küçük bir ateş parlıyor. Bundan zevk almak istiyorum. Onunla alay etmek.

Ama ben sadece seviyorum. Bizi seviyorum.

Kai, Banks ve Alex sağıma, Misha, Ryen, Damon ve Winter soluma otururken ben de bana en yakın koltuğa oturuyorum. Michael masada kalan son koltuğa, tam karşıma oturuyor.

Ama sonra hızla tekrar ayağa kalkıyor. "Başlamadan önce..."

Masanın üzerindeki parlak siyah kutuyu açıp içinden birkaç küçük siyah kutu çıkarmasını izliyoruz. Damon, Kai ve Misha'ya birer tane veriyor ve masanın etrafında bana doğru dönerek bir tane de kendisi alıyor.

"Will geri döndüğünde," diyor herkese, "erkekler için bir şeyler düşüneceğiz, ama... her ailenin kendi yadigârları var."

Yanımda durup gözlerimle buluşuyor. Kutular açılıyor, herkes ne olduğunu görmek için birbiriyle meşgul olurken, derimin altındaki her sinir onun dikkatiyle ateşleniyor. Kutuyu açıyor, masanın üzerine koyuyor ve içindeki eşyayı çıkarıyor.

"Öyleyse, bunlar ilkimiz olsun," diye ekliyor, ortasında bir kolye ucu olan süslü siyah bir kolye tutarak.

"Nedir bu?" Damon kendi kolyesini kutudan çıkarırken Winter'ın sorduğunu duyuyorum. "Bu bir kolye," diyor.

"Bu bir tasma," diye tükürüyor Banks. Michael ve ben onun bu sözüne gülümsüyoruz.

Ama çok güzel. Görkemli. İnce, siyah zincirler birbirine örülmüş, küçük siyah mücevherlerle süslenmiş ve ortasında oval bir broş var. Kai ve Damon kendilerininkini Banks ve Winter'a takarken Michael kolyeyi bana doluyor.

"Beyaz bir kolyesi var," diye açıklıyor Damon Winter'a. "Üzerinde bir kafatası var. Kafatasında bir yılanın yattığı bir ot yatağının üzerinde boynuzlar var."

"Kafatası gerçek yüzümüzü temsil ediyor." Michael tokayı boynumun arkasına takıyor, kolye sadece köprücük kemiğime kadar iniyor. "Maskelerimizi taktığımızda içimizden çıkan şey."

"Boşluğun çağrısı," diye fısıldıyor Damon Winter'a.

Michael şöyle devam ediyor: "Boynuzlar bir geyiği temsil ediyor; bu da uyanıklık, içinizdeki çocukla temas halinde olmak, masumiyet ve tetikte olmak anlamına geliyor. Yılan ise yeniden doğuş ve dönüşüm anlamına gelir."

Parmaklarımla broşa dokunuyorum. "Ve doğurganlık," diye ekliyorum sonradan aklıma gelmiş gibi.

Michael bir süre bakışlarımı tutuyor ve sonra arkasını dönerek masaya geri dönüyor.

Bir kutu daha alır ve Alex'in yanına koyup açar. Ama Alex onu durdurur. "Will'in bunu bana giydirmesini istiyorum."

Başını sallıyor ve kutuyu tekrar kapatıyor.

Masadaki yerinde durarak, hâlâ kutusunun içinde duran eşyaya bakan Misha ve Ryen'e bakar.

"Bu aileye ait," diyor ona. "Eğer onu kaybedersen, bize ya da hiç kimseye kaybetmiş olursun. Anladın mı?"

Onunla yanındaki Misha'nın arasına bakıyor ve endişeyle başını sallıyor. "Jestin için minnettarım," diyor ve tekrar Misha'ya bakıyor. "Düşünmemiz gereken bazı şeyler var."

Misha hiçbir şey söylemiyor ve ben de onların isteksizliğini kesinlikle anlıyorum. Ryen'i iyi tanımıyorum ama bu o değil. Misha özgürlüğü, kendisinden başka kimseye hesap vermemeyi sever ve onun grubu dışında bir kulüpte olduğunu hiç görmedim. Özel hayatına müdahale eden çok fazla insan onu felç eder. O böyle biri değil.

Ve açıkçası, bizimle bir geçmişleri yok. Geri kalanımız burada, çünkü

başka bir yerde olamayız. Misha, Will için burada.

Sadece Will.

Michael yerine oturur ve parmaklarını telefonunda gezdirerek tutanakları kaydetmek üzere masanın ortasına koyar. "Pekâlâ, gündemimizi göz önünde bulundurursak, ilk olarak şu konuyu ele alalım-"

"Babanı öldürmek istiyorum," diyerek sözünü kestim.

Damon votkasını yudumlarken boğuluyor. Masadaki tüm gözler bana dönüyor ve sözlerim havada asılı kalırken Michael sessizce bakıyor.

Ani olduğunu biliyorum ama bu gece tempoyu benim ayarlamam lazım. Yoksa kontrolü kaybedeceğim.

"Yapmayacağım," diye ekliyorum. "Sadece istiyorum. Bunu bilmeni istedim."

Michael orada oturuyor, herkes sessizce izlerken önündeki Montblanc'la oynuyor, ama gözünü kırpmıyor, ben de kırpmıyorum.

"Ve seninle evlenmek istiyorum," diyor bana. "Bu yüzden mi ayak sürüyorsun? Babam yüzünden mi?"

Bocalıyorum. Birinin diğeriyle hiçbir ilgisi yok. "Bu özel bir mesele."

"Baş başayken bile konuşmuyorsun. Son zamanlarda işlerin iyi gittiği tek zaman seviştiğimiz zamanlar."

Damon sandalyesini geriye iterek Banks ve Ryen'ın sıçramasına neden olur ve ayağa kalkarak Michael'a kaşlarını çatar.

Ama Michael çoktan işe koyulmuş, Damon'a dik dik bakarken koltuğundan kalkmaya bile zahmet etmiyor. "O beş, sekiz ve on üç yaşlarındayken ben de oradaydım, yani bir daha ona karşı benden daha fazla sorumluluk ya da sevgi duyduğunu ima etmek istediğinde ikinizin nerede başladığını hatırla," diye ısırıyor. "Benim kadınım. Otur."

Aynı anda hem Michael'ın sözlerine hem de Damon'ın koruyuculuğuna minnettarlık duyuyorum. Ne kadar acı verse de Michael haklıydı. Son zamanlarda her şey yolunda ama sadece yataktayken harika.

Damon tereddüt ediyor ama sonunda oturuyor, hâlâ öfkeli ve ben Michael'a bakıyorum.

Bakışlarını tekrar bana çeviriyor. "Bu senin harika fikrindi," diyor. "O yüzden bırak. İntikamını almadığım için bana kızıyorsun. Benim babam seninkini öldürdü." Sonra sandalyesinde arkasına yaslanarak masanın etrafına bakıyor. "Hepiniz böyle mi görüyorsunuz? Onu savunmadım mı?"

Ama onlar bir şey söylemeden önce ona "Sana kızgın değilim. Seni seviyorum." Acele etmemesi beni biraz incitti ama içinde bulunduğu durumu anlıyorum. "Ya senin karın olarak ölürüm ya da kimsenin."

Şurada. Şimdi mutlu musun?

Bana bakıyor, umarım sevgimden ya da bağlılığımdan şüphe duymadığını anlamıştır.

Boğazını temizliyor. "Bulabildiğim tek canlı tanık geçen yıl öldürüldü." Gabriel'in ölümünü kastederek Damon'a bir bakış fırlattı. "Ve daha fazlasını bulabilsem bile, annemi bu aşağılanmaya maruz bırakamam." Gözlerini indirip duraklıyor. "Babanın ölümünün annene ne yaptığını biliyorum Rika. İstediğin şey sadece adil. Bunu biliyorum." Gözlerini tekrar benimkilere dikti, acıyla. "Ama ben onun oğlunu öldürdüm, Rika. Onu öldüremem..."

Sustu ama cümlesini bitirmesine gerek yoktu.

Biliyorum. Babası "sessizce ortadan kaybolsa" bile, Michael ona yalan söylemezdi. Öğrenirdi ve ondan incinirdi. Ondan korkmaya bile başlayabilir.

Damon, "Ben yaparım," diye söze karışır.

Michael dalgınca başını sallar. "Yapacağını biliyorum ama sana izin vermeyeceğim. Artık uğruna yaşaman gereken şeyler var. Kendini gereksiz yere riske atma." İç çekerek tekrar arkasına yaslanır. "Her sorunu katledemeyiz zaten."

Hayır, yapamayız. Biz suçlu değiliz ve bunu kendime sürekli hatırlatmak zorundayım. Kişisel kazanç için yasaları çiğnemeyiz. Eğlenmek için yaparız.

Onu öldürmek zorunda değiliz ama her şey aynı da kalamaz. "Onun gitmesini istiyorum. Thunder Bay'den gitmesini istiyorum," diyorum Michael'a. "Ve Meridian City'den."

"Onu satın alamayız," diye yanıtlıyor.

"Buna gerek kalmayacak," diye araya giriyor Banks.

Herkes durdu, ona döndü. Çıplak omuzlarının teni mum ışığında parlıyordu ve ben sandalyemde doğrulup onun gözleriyle buluştum.

"Bize her şeyini verecek," diyor.

Gülümsememi tutuyorum. Banks hakkında en sevdiğim şey, çözüm olmadığı sürece masaya bir şey getirmekten gururla kaçınması. Dinliyorum.

Michael'a döner. "Schraeder Fane'i öldürmek babanın tek suçu değil, bundan emin olabilirsin. Bir şeyler bulacağız ve onu ikna etmek için kullanacağız."

"Onu ne yapmaya ikna edeceksin?"

"Hayatı başka yerde arayın," diye alaycı bir şekilde cevap verir. Michael başını sallar. "Hâlâ sessizce gitmiyor."

"O zaman icabına bakarız," diyor Kai, sabrı tükenerek. "Biz sadece gerekli olanı yapıyoruz, Michael. Düşünmemiz gereken çocuklarımız var. Rika haklı. O kalamaz."

Biraz zaman alıyor ama Michael sonunda bana bakıyor ve aklından neler geçtiğini anlıyorum. Evet, babası tehlikeli. Evet, insanlara ölçülemeyecek kadar zarar verdi.

Ama aynı şeyleri kendimiz için de söyleyemez miyiz? Birbirimizi incittik. Öldürdük.

Evans Crist ile aramızdaki fark, onun açgözlülük ve güç arzusuyla hareket etmiş olmasıdır. Biz her zaman ailemize hizmet ettiğimizi düşünerek hareket ettik. Gerçek ailemize. Evans ancak karısı ve Michael'ı düşünerek hareket ediyor. Geri kalanımızı umursamayacaktır. Mads ve Ivar'ı onun yakınında istemiyorum.

Michael yavaşça başını sallar.

"Ve onun adını istemiyorum," diye ekliyorum.

Kıpırdamadan duruyor, gözleri yavaşça benimkilerle buluşmak için yükseliyor.

Muhtemelen bu görüşmede şu ana kadar hedef alındığını hissettiğini biliyorum, ancak bunu bir an önce yapmam gerekiyor. Evlendiğimizde adımı değiştirmeyeceğim.

Göğsü yavaşça inip kalkıyor ama çok kızgın olduğu belli. "Çocuklarınla aynı soyadına sahip olmanı istiyorum."

"Yapacağım."

Kalbim çarpıyor, çünkü onu incitmek istemiyorum, ama bu konuda boyun eğemem. Bu çok düşündüğüm bir şey. Neden adımı değiştirmek zorundayım? Bu kuralı kim koydu ki? Babam iyi bir adamdı ve soyadını devam ettirecek oğul bırakmadı. Bunu hak ediyor.

Masada kimse nefes almazken son sözlerim havada asılı kalıyor ve Michael bana bakıyor, gözlerinin arkasında büyüyen bir öfke var. Çok şey istediğimin farkındayım. Hayatı boyunca taşıyacağını düşündüğü bir isimle doğdu. İsmini değiştirmek zorunda değil.

Ama ben benimkini değiştirmeyeceğim. Michael ve ben kilitlendik ama ikimiz de daha fazla konuşmuyoruz, muhtemelen ne söyleyeceğimizi bilmediğimiz için. Ya bağırmak istiyor ve bunu burada yapmak istemiyor ya da beni boğazlamak istiyor.

"Al... doğru," diye kekeliyor Kai ve Michael ile benim aramda bakıştığını biliyorum. "O zaman... ona geri döneceğiz."

Herkes masanın etrafında yer değiştiriyor ama Michael önce başını çevirmiyor, ben de çeviriyorum. Bunu yapmasına izin vereceğim.

"Will..." Kai bir sonraki konuya geçtiğini söylüyor. "Ne biliyoruz?"

Misha ayağa kalkıyor. "Ondan aldığım son mesaj aylar önceydi-"

"Mesajları unutun," diyor Kai masanın etrafına bakarak. "Onu en son ne zaman görüntüledik?"

"On üç ay."

Damon'a dönüyoruz, parmaklarının arasında yanmamış bir sigara sararken fısıltısı havada asılı kalıyor.

"Ve on iki gün," diye ekliyor Alex. "Videodan aradı."

On üç ay. Uzun uzun göz kırpıyorum. *On üç lanet ay.*

"Ve onun ölmediğini söyleyebiliriz, çünkü ailesi endişelenmiyor," diyorum onlara.

Misha göğüs cebinden bir şey çıkarır ve açarak masanın üzerine koyar. Damon hemen kapar.

"Bu ne?" diye soruyor, çarşafı incelerken.

Misha, "Varlıklı ve önde gelen ailelerden gelen ve son otuz yıl içinde ortadan kaybolup yeniden ortaya çıkan erkeklerin bir listesi" diye açıklıyor.

Damon alay ederek kâğıdı Michael'a doğru fırlattı. "Yirmi birinci yüzyılda genellikle dijital dosyalarla işlem yaparız."

Michael kağıdı alır, tarar.

"Bir grup orta yaşlı adamla röportaj yapmanın ne yararı olacak?" Damon devam ediyor. "A. Konuşmayacaklar. Kimse Blackchurch hakkında konuşmaz. Ve B. Yer değişir. Konuşsalar bile artık nerede olduğunu bilemezler."

Misha, "Belki de konum değişmiyordur," diyor. "Belki de bu bize anlattıkları hikâyenin bir parçasıdır. Ve belki Warner... Stratford... Walmart Cunningham III bize bir ipucu verebilir. İşe yarar bir şey. Tabii senin daha iyi bir fikrin yoksa?"

"Büyükbabası," diye araya giriyor Winter. "Muhtemelen onu en başından beri oraya koyan kişi o, değil mi?"

Michael Alex'e döner, bir sonraki adımı planlamaktadır. "İçeri girebilir misin?"

Kadın bıyık altından gülüyor. "Neden bu adamların devlet sırlarını fahişelerine açıkladığını düşündüğünü bilmiyorum."

"Çünkü daha önce işe yaradı." Damon sırıtarak ona takılıyor. "Kendine yeterince kredi vermiyorsun."

Ama ben

oturuyorum. "Hayır."

Hepsi bana baktı.

"Alex'i o şekilde kullanmıyoruz," diye açıklıyorum.

Bir noktada, yüksek lisansını bitirecek, yeni bir iş bulacak ve o zaman onu pezevenklik yapamadığımızda ne yapacağız? Ben onu

O yaşlı adam.

"Ayrıca," diye devam ediyorum. "Onun gibi adamlar zaten detayları kendileri halletmezler."

"Asistanı o zaman," diyor Kai. "Jack Munro. O her şeyi bilir." "Peki ya konuşmazsa?" Misha karşılık verir.

Alex, "Birini dışarı çıkarmak yerine oraya koymak istediğinizde eminim daha fazla bilgi alıyorsunuzdur," diye mırıldandı.

Masa sessizliğe gömülüyor ama Michael'ın dudaklarında hafif bir gülümsemenin kıvrıldığını görüyorum. "Ne?" diye soruyorum.

Gülümsemesini çabucak gizliyor ve omuz silkiyor. "Yok bir şey."

Ama bir an onu izledim. Bir şeyler düşünüyor.

Alex derin bir nefes alır. "Conclave sona erer ermez Senatör Grayson'ın asistanına kendimi sevdireceğim." Ve ben bir şey söyleyemeden bakışlarımla buluştu. "Yapıyorum, Rika."

Tartışmamı yutuyorum, onu bu duruma soktuğum için mutlu değilim ama bu Will ve bu noktada ne gerekiyorsa yapacağını biliyorum.

Winter elini masanın üzerine koyar. "Peki Blackchurch'ü bulursak ve o da oradaysa, onu nasıl çıkaracağız?"

Banks ona, "Önce ne tür bir kaleyle karşı karşıya olduğumuzu bilmemiz gerekiyor," diyor. "Anlatılanlar doğruysa, ev ve arazide serbestçe dolaşabilirler. Eğer biz onlara ulaşabilirsek, onlar da bize ulaşabilir."

Banks hepimize tek tek bakarken masa sessizliğe gömülüyor.

"Blackchurch'ün böyle olmasının bir nedeni var," diye devam ediyor. "Neden sadece kilitli kafesleri ve korumaları olan lüks bir spa değil. Neden sanki yemek ya da yenmek için bir çukura atılmış köpekler gibi yalnız bırakılıyorlar."

Anlattığı şey ve Will'in şu anda o yerde nasıl oturuyor olabileceğine dair görüntüler zihnimde yanıp sönüyor. Başım düşüyor.

"Köprüleri yaktılar ve bir ailenin parçası olmamaya karar verdiler," diye devam ediyor Banks, "şimdi doğal düzendeki yerlerini öğrenecekler."

Doğal düzen. Çatlakta sert sevgi. İhtiyaçları karşılanıyor. Yiyecek, barınak, gerekirse tıbbi yardım... Ama bunun dışında tamamen yalnızlar ve... birbirlerinin merhametine kalmış durumdalar.

Banks bize "Temel içgüdülerine başvuracaklar" diyor. "Hayatları artık hayatta kalmakla ilgili. Dünyanın geri kalanı artık yok. Kuralları ve yasaları olan kendi başlarına bir sistemler..." Duraklıyor. "Ve sonuçları."

Gabriel Damon'ı göndermeyi düşündüğünden beri Blackchurch hakkında daha çok şey biliyor olabilir ya da sadece kafesteki köpeklere ne olduğunu biliyor olabilir. Her iki şekilde de, söylediği her şeyin doğru olduğunu biliyorum.

"Yiyecek istifliyorlar," diyor, "her biri kendi payı için savaşıyor. Birbirlerini korumak için ittifaklar kuruyorlar ve etrafta ne varsa onlarla silah yapıyorlar."

Göğsüm daralıyor.

"Bir alfa olacak," diye devam ediyor, "ve Will... o alfa olmayacak."

Hiçbirimiz konuşmuyoruz çünkü eminim herkesin aklı benimkiyle aynı yere gidiyor. Will'i ve muhtemelen şu anda yaşadıklarını hayal ediyorum. O adamlar onun arkadaşı değil. Will tek başına güçlü değil.

O Michael değil. O Kai değil.

"Hasta olacağım," diye mırıldanıyor Winter, oturduğu yerden kalkarken gözleri yaşlarla doluyor.

Damon ayağa kalkar, onun elini tutar ve ikisi de odadan çıkar.

Kapı tekrar kapanır.

"Bunun bu kadar uzun sürmesine nasıl izin verdik?" Kai nefes verir.

"Her şeyi berbat ettik," diyor Misha, gözleri şimdi her zamankinden daha endişeli. Ama Ryen araya giriyor. "Will iyi."

Alex ona bakıyor, yüzünden bir damla yaş süzülüyor. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Çünkü diğer mahkumlara göre bir avantajı var," diyor bize. "O zaten hapisteydi. Bunu daha önce de yaptı."

Dudaklarımı dişlerimin arasına sıkıştırıyorum ve gözlerimi kapatıp kendimi sakinleştirmeye çalışıyorum. O haklı. Yutkunuyorum ve lanet midemin düğümlerini çözmeye çalışıyorum. Will oradaysa, hayattadır.

"Jack Munro," diyor Michael, Alex'e bakarak. "Temas kurarsan, olay biter bitmez senden haber almak isteriz." Ve sonra tekrarlıyor, "Biter **bitmez."**

Başını sallıyor.

"Biraz ara verelim o zaman," diyor bize.

Oda aniden çok dar geliyor ve herkes kendi sandalyesinden kalkarken ben de sandalyemi geriye itiyorum. Biraz hava almam lazım.

Herkes bacaklarını uzatmak için kapıdan çıkarken masadaki yemekler yenmeden duruyor. Gitmek için dönüyorum ama biri elimi tutup beni durduruyor.

Michael'a bakıyorum, oda yavaşça boşalırken ikimiz de sessiziz.

"Adımı söyle," diye fısıldıyor.

Boynumdaki damar zonkluyor. "Michael," diyorum.

"Öyle söylenmez." Yüzümü avuçlarının arasına alarak yaklaşıyor. "Her zaman söylediğin gibi."

Gözlerimi kaçırmak istiyorum çünkü gözyaşlarımı boğazımda hissedebiliyorum. Ona söylemek istiyorum. Bu acı ve korkudan kurtulmak istiyorum ama... Geleceğimiz mükemmel görünüyor. Bunu değiştirmek üzereyim.

Ve yapamam.

Biz aşığız. Şu anda, şu anda. Her şey saniyeler içinde değişir ve ben yapamam.

"Nereye gittin?" Gözlerimi arıyor. "Şu anda neredesin?" Çenemin titrediğini hissediyorum.

"Bana söylemediğin başka bir şey daha var."

Söylemek için ağzımı açtım. Ya da onu öpmek ya da başka bir şey, ama ben... Bütün gece benim. Henüz yapamam.

Ondan uzaklaşarak topuklarımın üzerinde dönüyorum ve odadan çıkıyorum. "Rika!" diye bağırıyor.

Ama durmuyorum. Gözyaşımı tam düşerken yanağımdan siliyorum ve herkesin kanepelerde içkilerini yudumlayarak toplandığı salondan geçerek güneşlenme terasına doğru ilerliyorum.

Kenarda durup siyah okyanusa bakıyorum, beyaz bir ay ışığı huzmesi ufka doğru yayılıyor. Rüzgâr elbisemin üzerinden esiyor, soğuk hava sinirlerimi yatıştırmak için hiçbir şey yapmıyor.

Her şeyi mahvetmeden önce onunla bir kez daha sevişmeme izin ver.

Birisi aniden "Ne kadar uzağa gidiyoruz?" diye sorar.

Gözyaşlarımı kırpıştırarak omzumun üzerinden Ryen'a bakıyorum.

"Tekne birkaç saattir hareket halinde," diye belirtiyor biraz gülerek. "Yeterince uzaklaşmış olmalıyız. Bu noktada kimse kıyıya kaçamaz."

Arkamı dönüp gözlerimi denize dikiyorum. "Benden haber alana kadar durmamalarını söyledim," diyorum ona. "Ya da karaya varana kadar."

"Bir sonraki ülke İrlanda," diyor Misha.

Gülümsemeye zorladım. "O zaman hızlı çalışsak iyi olur."

Aslında Misha ve Ryen muhtemelen gecenin geri kalanında oturabilirler. İşleri bitmiştir ve olan bitenin geri kalanını duymalarına kesinlikle gerek yoktur. Koy. Damon'ın mirası. Banks'i Washington'a yerleştirme planları, ki bunu bilmediğimi sanıyor ama gerçekten çok mantıklı.

Will'in büyükbabası kariyerinin çoğunu iktidarda kalarak geçirir ve Damon'ın motivasyonu tamamen özverili olmasa da Banks bu iş için uygundur. Diplomasını tamamladığında, otuz yaşına ve Senato'ya adaylığını koyacak yaşa gelene kadar eyalet meclisine adaylığını koyması için onu ikna edecektir. Herkes dünyayı istediğimiz hale getirmek için mükemmel bir konumda ve para kazanmaya devam etmek için yeterince bağlantılı. Çok şaibeli ama o makamda hiç de fena olmayacak. Hem de hiç fena olmayacak.

Eğer kabul ederse tabii. Ne yazık ki önce büyük bir kavga çıkacağını tahmin ediyorum.

Arkamı döndüğümde Damon'ın salona girdiğini görüyorum ve arkamdaki korkuluğu kavrıyorum. "Winter nasıl?"

"O iyi," diye güvence veriyor, masaya bir kutu taşırken. "Sadece tazeleniyor."

Misha ve Ryen'in karşısındaki masaya oturur ve dikkatini onlara yöneltir.

"Babysoft," diye alay ediyor ve Ryen'in önündeki masaya bir kutu bırakıyor. "Bu nedir?" diye sorar ve kutuyu açar.

Uzanıp metalden yapılmış süslü, siyah bir göz maskesi çıkarıyor ve siyah kurdelelerle başının etrafına sabitliyor. Tasarımı cildinin boşluklardan görünmesine izin veriyor ve gözler için egzotik delikleri var. Bizim taktığımızdan daha çok maskeli balo tipi bir maske. Yine de çok güzel.

"Misha'yla yalnız kaldığınızda ortaya çıkan kız," diye açıklıyor Damon. "Karanlık ve özel olduğunda ve seninle eğlenceli şeyler yapmak istediğinde."

Misha onu elinden alır ve kutuya geri koyar. "Hayır." Damon gülüyor, eğleniyor ama şok olmuyor. Ya da şaşırmadı.

"Bırak da denesin." Kutuyu Ryen'e geri iter ve ona bakar. "Daha sonra. Yalnız kaldığında. Bakalım içinden çıkanlar hoşuna gidecek mi?" Sonra bakışlarını tekrar ayağa kalkan Misha'ya çeviriyor. "Bak bakalım duyuyor mu? Belki sen de duyarsın."

Ne demek istediğini sormuyorlar ama ben biliyorum. *L'appel du vide.* Winter'ın kim olduğumuza ve bizi bir araya getiren şeye dair felsefesi. Belki de Misha ve Ryen düşündüğümüzden daha çok bize benziyordur. Belki herkes öyledir. Şans verildiğinde.

Ama Misha sadece iç geçiriyor ve sandalyesini geriye iterek ayağa kalkıyor. "Seninle uğraşmak için sarhoş olmam gerek." Bara doğru yürür.

Damon da peşimizden geliyor, kendine bir içki hazırlıyor, ama Misha'yı daha fazla rahatsız etmiyor. Kapı aralığına bakıyorum, Michael'ın bizi takip etmediğini fark ediyorum. O

muhtemelen boynumu sıkmaya hazırdı.

Salonu geçip kafanın içine giriyorum ve kapıyı kapatıyorum. Ama kilitleniyor ve kafamı kaldırıp baktığımda Kai'nin arkamdan içeri girip kapıyı hızla kapattığını görüyorum.

Gözlerim hemen doluyor ve onunla yalnız kalana kadar kendimi ne kadar zor tuttuğumu fark etmiyorum. Lavabonun önündeki sessiz, tenha küçük alanda bana yaklaşıyor ve yüzümü ellerinin arasına alıyor.

Bana bakıyor ve gözlerim doluyor.

"Biliyorum," diye fısıldıyorum.

"Biliyorum."

"İkinize de işkence ediyorsunuz," diyor. "Söyle ona."

Göğsüm titriyor ve başka tarafa bakmaya çalışıyorum ama o buna izin vermiyor. Yüzümü olduğu yerde tutuyor.

"Bu özel olmalı," diyorum ona. "Herkesin önünde onu zor durumda bırakırsam daha da sinirlenir."

"Kızmayacaktır."

Yine de çok kötü bir durumda olacak. Bir kaya ile zor bir nokta arasında kalacak ve ben ondan her iki seçenekte de istediği bir şeyden vazgeçmesine neden olacak bir seçim yapmasını isteyeceğim.

Onun için seçim yapmalıyım. Bunu hep biliyordum.

Başımı öne eğip yavaşça Kai'nin göğsüne gömülüyorum. "Onu başka bir kadınla görmek beni öldürür," diye fısıldıyorum. "Ya başka biriyle evlenirse ve ben Thunder Bay'de yaşayıp onları görmek zorunda kalırsam?"

Ağlamaya başlıyorum, kollarının beni sardığını hissediyorum ve yıkılıyorum, korku ve beklenti mideme oturuyor ve beni hasta ediyor.

Kai saçlarıma doğru fısıldıyor. "Shhhh..."

Ama kapı aniden açılıyor ve kafalarımızı kaldırıyoruz. Michael orada duruyor ve yüzündeki ifade midemi bulandırıyor. Dişlerini gösteriyor, Kai'yi ceketinden yakalıyor ve onu banyodan dışarı çıkarıyor.

Arkadaşını salona geri fırlatırken nefesim kesiliyor, Kai masaya çarpıyor, üstündeki vazo kayarak yere düşüyor ve kırılıyor. Ryen çığlık atarak yerinden fırlıyor ve yoldan çekiliyor.

Michael Kai'nin üzerine atılır, onu tekrar yakalar ve yakalarını yumruklar.

"Whoa, whoa, dur!" Kai homurdanıyor.

"Michael, dur!" Bağırıyorum.

Kai'yi sallıyor, yüzüne bağırıyor. "Ne halt ediyordun sen?" "Sadece konuşuyorduk!" Kai ona söyler.

Misha, Ryen ve Banks sahneye endişeli bakışlarla bakarken Damon donmuş bir halde, izliyor ama hazır bekliyor.

Michael eğilir ve Kai'nin yüzüne doğru alçak sesle konuşur. "Ona dokunmayacaksın." "Öyle değildi," diye karşı çıkıyor Kai.

"Peki nasıldı?"

Bu Banks'ten geldi ve gözlerimi ona çevirdim, şüphesi canımı yakıyordu.

Michael zor nefes alarak Kai'yi üzerinden atar ve Kai Banks'e bakar, takım elbisesini düzeltir ve bıkkın görünmektedir.

"Sadece bekleyin, tamam mı?" diyor herkese. Karısına kendini açıklamak ve aynı zamanda beni korumak için ne söyleyeceğinden emin değil. Onu bu duruma ben soktum.

Bir adım öne çıktım. "Michael..."

"Siktir git Rika," diyerek sözümü kesti.

Dik durup dikkatini bana yöneltiyor ve ben de geriliyorum.

"Gücünü, programını, asistanını," diyor bana, "gittiğin her yerdeki küçük maiyetini, planlarını ve satranç oyunlarını sikeyim. Sana çok fazla güç verdim."

Hareket edemiyorum. Yavaşça, birlikte inşa ettiğimiz her anın tuğlaları sarsılmaya başlıyor ve onun ani küçümsemesine mi yoksa Kai ile benim gerçekten birlikte olduğumuzu düşünmesine mi daha çok şaşırdığımı bilmiyorum...

"Ve biliyorsun," diye devam ediyor, "bunu ben istedim. Senin sahiplenmeni istedim. Annemin başka bir versiyonunu istemedim. Sessiz, uysal, ayrı hayatlar yaşayan. Diğer yarımı istedim." Bana bakıyor ve ben artık aşkı göremiyorum. Sadece acı görüyorum. "Ve ben onu aldım," diyor üzgün bir şekilde. "Aynaya baktığımda tek gördüğüm senin yüzün. Artık farkı anlayamıyorum." Tereddüt ediyor ve Kai ile Damon'a işaret ediyor. "Benim her şeyim sensin ve sen...? Benim yerime onlarla konuşuyorsun."

Damon, "Sen çok sık gidiyorsun," diye dikkat çekiyor.

Michael gözlerimi sadece bir an tuttuktan sonra çekip Damon'a vuruyor ve yumruğunu suratının ortasına indiriyor.

"Michael!" Bağırıyorum.

Damon homurdanarak kanepeye düşer, ama hızla geri çekilir, ters ters bakarak ileri atılır.

Ama Kai onu geri çeker, durdurur.

Michael saldırısını unuttu ve bana baktı. "Gelecek sezondan sonra emekli oluyorum," dedi. "O zaman benimle konuşur musun?"

Emekli mi oluyorsun? Başımı salladım. "Yirmi beş yaşındasın. Sakatlanmazsan hala yılların var."

"Başka şeylere konsantre olmanın zamanı geldi. Koy, ailemiz..."

Damon, "Will'i eve götürene kadar Cove'da hareket edemeyiz," diye emrediyor.

Michael ellerini masaya dayayarak, "Will bunun olmasını engellemeyecek," diye cevap veriyor. "Mülkü düzleştirme ve başlama zamanı geldi."

"Whoa, whoa, Koy?" Misha öne çıkıyor. "Onu y ı k m a y a c a k s ı n !"

Ama Michael yumruklarıyla masaya vurarak herkesi susturuyor. Başını eğip masaya bakarken hepimiz sessiz duruyoruz.

İlerliyorum. Bu benim hatam, onların değil.

Sonunda bana bakıyor, sesi daha yumuşak. "Senden daha az hissediyorum," diyor. "Sanki..."

"Sanki artık bana öğretecek hiçbir şeyin yokmuş gibi," diye bitiriyorum.

Cevap vermiyor, bu yüzden haklı olduğumu biliyorum. Ondan daha fazlasına sahip olmam onu korkutuyor.

"Ben senin evcil hayvanın değilim," diyorum ona. Bir zamanlar öyleydim ama artık değilim. "Neden?" diye soruyor.

Neden? Neden onun evcil hayvanı olmayacağımı mı soruyor? Cidden mi? Ayağa kalktı ve masanın etrafında yürüyerek bana yaklaştı.

"Çünkü..." Ben de diyorum ki. "Çünkü daha fazlası olmam gerekiyor. Bir işe yaramam lazım." "Neden?"

Gülmek istiyorum, eğlenerek değil, öfkeyle. Ben bir ödül değilim. Oynanacak ya da programlanacak bir şey değilim.

"Çünkü neler yapabileceğimi görmene ihtiyacım var," diyorum ona. Kendimi kanıtlamam gerekiyor.

"Neden?" Biraz daha yaklaştı.

Ağzımı açıyorum ama kelimelerimi bulamıyorum. Ne yaptığını biliyorum ve gözlerim dolmaya başlıyor. Sadece söylemem gerekiyor.

"Çünkü beni hayal kırıklığına uğratmanı istemiyorum," diye fısıldıyorum. "Çünkü hayal kırıklığına uğrayacaksın."

Önümde duruyor, aramızda sadece birkaç santim var. "Neden?"

"Çünkü yapamam... Ben..." Boğazımdaki yumruyu yutarak kekeliyorum. "Çocuk sahibi olamam." Gözlerimi kapatıyorum, kelimeler

ağzımdan çıkarken sessizce ağlamaya başlıyorum. "Bize bir aile verememem."

Orada duruyor, daha fazla yaklaşmıyor ve sahip olamayacağımız hayat için kalbim parçalanırken, omuzlarımdan bir ağırlık kalkıyor. Bunu herkesin önünde yapmak istemedim, çünkü Michael bir beyefendi gibi davranacak ve bana sorun olmadığını söyleyecekti. Evlat edineceğiz. Taşıyıcı anne tutarız. Her şey yoluna girecek.

Ama aylar sonra, bunun o kadar basit olmadığını anlamaya başlayacak. Sahip olamadığı hayata içerleyecek ve ben de onu daha iyi bir şeyden alıkoyuyormuşum gibi hissedeceğim.

"Benim döngülerim her zaman uzun olmuştur, ama..." Devam ediyorum, "Düzenli olarak yumurtlamıyorum. Doktor bunun pek mümkün olmadığını söylüyor."

Banks bana yaklaşarak, "Ama imkansız değil," diye açıklıyor. "Başka doktorları denediniz mi?"

"Evet."

Damon bir adım öne çıkıyor. "Doğum kontrolünü bıraktığında-"

"İki yıldır yokum," diyorum ona. "Ve bir yılı aşkın süredir regl olmadım."

"Bir yıl," diyor Michael, daha çok kendi kendine. "Bunu ne zamandır yanında taşıyorsun, değil mi?"

Ama gözlerini Kai'ye çevirmeden önce bir suçlama gibi geliyor. "Neden şaşırmış görünmüyorsun?" diye sorar ona.

Ama Kai başka tarafa bakıyor. Bilen tek kişi oydu ve Michael'ın ne hissettiğini anlıyorum. Ama Kai'ye güvenmedim. O yeni öğrendi.

Benimle bütün moral konuşmasını yaptı. *Michael seni seviyor. Seçeneklerin var. İnsanlar her gün bunu başarıyor. Bir sürü çocuğun iyi bir yuvaya ihtiyacı var.* Ama insanlar böyle şeyler yüzünden de ayrılıyor. Her gün. İnsanlar kendi çocuklarını isterler. Sevdikleri adam ya da kadınla çocuk yapmak istiyorlar. Böyle bir şeyin yoluma çıkacağını hiç düşünmemiştim ama korkuyorum. Değerli olduğumu söylemek kolay. Beni ben olduğum için seviyor ve eğer bedenim bunu yapamıyorsa, benden istediği tek şey bu olamaz. Ona çocuklarımızı veremesem bile çok değerliyim, değil mi? Bu benim hatam değil. Başarısız olmadım.

Ancak bu sözlere inanmak ve onları hissetmek daha zordur. Ya dener ama bunun çok zor olduğuna karar verirse? Ya bunu onun için yapamayacağımı asla kabul edemezsem?

"Birlikte çocuğumuz olmayacak, Michael" diye fısıldarken ona bakamıyorum.

Bu kadar basit anlatabilirim. Olasılığın zayıf olduğunu bilmesi gerekiyor.

Kızgın olmamasını bekliyorum. Bunun dünyanın sonu olmadığına ve beni hala her şeyden çok sevdiğine dair bir işaret vermesini, ama...

Dönüyor ve uzaklaşıyor.

Odadan çıkıyor ve beni yüzümde gözyaşlarıyla orada bırakıyor. Vücudumun her yeri boşlukla doluyor. Benden nefret ediyor. Tanrım, benden nefret ediyor. Nefes alamıyorum.

"Biliyor muydun?" Banks'in sorduğunu duydum.

"Öğrendim," diyor Kai ona. "Bu bir kazaydı."

Burnumu çekiyorum, ellerim titriyor. Aman Tanrım. Gitti. Dışarı

çıktı. Gözlerimi tekrar kapadım.

"Onu öldüreceğiz," diye homurdanıyor Damon ve muhtemelen Kai'yle konuşuyor. "Hemen şimdi."

Banks, Ryen ve Alex yanıma gelip beni tutmaya çalışıyorlar ama onları nazikçe silkeliyorum. "Sorun yok. Ben iyiyim." Gözlerimi siliyorum ve ilerliyorum. "İzninizle, lütfen."

Ve odadan aceleyle çıkıyorum, hıçkırıklarımı duymasınlar diye giderken elimle ağzımı kapatıyorum.

- - -

Siktir git, Rika.

Bir şey boğazımı sıkıyor ve irkilerek uyanıyorum, bir gürültü mü yoksa beni sarsan ani sessizlik mi emin olamıyorum.

Motorlar durdu. Başımı kaldırıp karanlık odaya bakıyorum, odanın hâlâ boş olduğunu ve yatağa dokunulmadığını görüyorum. Saat kaç?

Hala Michael'ın ve benim kulübemdeki sandalyeye kıvrılmış durumdayım, nihayet içeri adım atacak cesareti bulduğumda kendimi oraya gömmüştüm.

Ama ben geldiğimde burada değildi.

Ayaklarımı yere koyup gözlerimi siliyorum ve ayağa kalkıp tekrar etrafa bakıyorum. Dışarısı hâlâ karanlık. Şifonyerin üzerindeki saate bakıyorum, küçük çanlar gece yarısını gösteriyor.

Kavganın üzerinden üç saat geçti. O nerede? Neden durduk?

Tabii ki şu anda İrlanda'ya gitmek gibi bir niyetim yok, bu yüzden memnunum.

Topuklu ayakkabılarımı sandalyenin yanına bırakarak, ayağım takılmasın diye elbisemin eteklerini topluyorum ve yalınayak kapıya doğru yürüyorum. Kapıyı açıp dışarıya, koridora bakıyorum.

"Michael?" Ben aradım.

Sonra dinlerim.

Ama hiçbir şey yok. Diğer kamaralardan ses gelmiyor. Müzik yok. Hareket ya da konuşma yok.

Odadan çıkıp yürüyorum, parmaklarımı gözlerimin altında gezdirip göz kalemimi toparlıyorum. Tartışmadan sonra serinlemek ve kafamı toparlamaya çalışmak için pruvaya doğru sürüklendim. Bu konuşmaya kadar geçen birkaç ay boyunca kendimi yapabileceğim her türlü zihinsel tartışmaya sokmuştum ve sadece bunu tamamen mahvetmekle kalmamış, aynı zamanda ondan aldığım tek şey dışında her şeyi beklemiştim. Sessizlik.

Ben bir hiçmişim gibi çekip gitti. Görünüşe göre endişelenmekte haklıymışım.

Onun için sorun olmasa bile, benim için sorun olur muydu bilmiyorum. Arkadaşlarının bebek sahibi olmasını izlemeye devam edecek, ama bizim için böyle olmayacak ve bundan nefret ediyorum. Bunu ona yapmaktan nefret ediyorum.

Başımı sallıyorum, kendimi sakinleştirmek için nefes alıyorum. Onu kaybetmek istemiyorum.

Bir süre sonra gidip özel olarak konuşmaya karar verdim ama kulübeye gittiğimde orada değildi. Beklemek için sandalyeye kıvrıldım ve daldım.

Sıçrama sesleri duyuyorum ve teknenin kenarından bakınca kıç tarafta suya atlayan insanlar görüyorum.

Ryen ve Banks tekneye geri yüzerken, Kai ve Misha başlarının üzerinden atlar. Hepsi gülüyor, yapabildikleri kadar stres atıyorlar. Biz o odada olsak da olmasak da toplantı devam ediyor sanırım. Şimdilik sadece Michael ve ben varız.

Merdivenlerden köprüye çıkıyorum.

"Alo?" "Alo?"

"Bay Barris?" Odaya adımımı attım.

Hâlâ doğuya bakıyoruz ama şimdilik tekneyi durdurdu.

"Bayan Fane." Sandalyesinden kalktı. "Her şey yolunda mı?"

Kollarımı ovuşturuyorum, iç çamaşırımın olmadığının daha da farkındayım. "Bay Crist'i gördünüz mü?"

"Bir süre için değil, hayır."

Dalgınca başımı sallıyorum. En azından çok uzağa gitmiş olamaz.

Gitmek için dönüyorum ama duruyorum, bütün gün köprüde olduğunu fark ediyorum. "Bayan Chen nerede?" diye sordum.

Yakında uyuması gerekiyor.

Bir süre bana baktı ve sonra, "Bir süre önce onu akşam *için* kovdum" dedi.

Ama sonra gözlerini kaçırıyor ve bir şey beni tedirgin ediyor. Sanki bana bunu söylemek istememiş gibi.

Bir süre ona bakıyorum, aptalca bir şeyle meşgul olmasını izliyorum ve sonunda gitmeye karar veriyorum. Bu gece için onu kovmanın nesi yanlış? Bunu bana söylerken neden rahatsız görünüyordu?

Ev sahibinin güvertesine geri dönerek koridorda yavaşça yürüyorum, boş olduğunu bildiğim odaların kapılarını hafifçe çalıyorum. Benden kaçmak için başka bir yerde uyuyor olabilir. Mutfağı, yemek alanını, salonu ve şarap odasını aradım. Buhar odasında kimse yok; ama ne kadar uzağa gidersem kalbim o kadar yüksek sesle atıyor, çünkü onu henüz bulamadıysam, o zaman bulunmak istemediği bir yerdedir.

Aklıma bir düşünce geliyor ve midem bulanıyor. Michael, Bayan Chen'in köprüden erken ayrılmasını mı istedi? Barris bana bu yüzden mi garip baktı?

Tekne ayaklarımın altında sallanıyor ve bir an durup kendimi dengeliyorum.

Tekne değil. Başım dönüyor.

Michael.

Yutkunuyorum. Hayır, bunu yapmaz.

Son merdivenleri iniyorum, alçak ışıklar kırmızı zemin üzerinde parlarken makineler ve motorlar sessizce uğulduyor. Gölgelerin içinde, dev silindirlerin etrafında yürüyorum, kuytulara ve küçük alanlara bakmaya korkuyorum, ama burası -yatın derinlikleri- aramak için kalan tek yer.

Belki Damon ve Winter'la birliktedir. Belki de sürat teknesiyle kıyıya dönmüştür?

İleride bir flaş patlıyor ve yukarı bakıyorum, tankların arkasında bir yerde bir hareket yakalıyorum.

Yavaşça o tarafa doğru gidiyorum.

Bir flaş daha patlıyor ve iki büyük beyaz tankın arasından bakarken bir ses duyuyorum, iki flaş daha patlıyor. Bu bir kamera.

Uzun, siyah saçlı bir kadın bir masanın üstünde oturuyor, ayakları yere çivilenmiş ve çıplak vücudu fotoğrafını çeken kişinin tam görüş alanında. Yüzü saçlarının arkasına gizlenmiş ama kim olduğunu biliyorum. Banks olamayacak kadar uzun ve Alex olamayacak kadar koyu.

Samara Chen.

İkinci kaptanımız ellerinin üzerine yaslanmış, bir ayağını masaya dayamış ve bir bacağını sarkıtmış vaziyette, biri onun fotoğrafını tekrar tekrar çekerken onu izliyorum. Bir an için gözlerimi kapatıyorum. Kim olduğunu görmek istiyorum ama zaten bildiğimden eminim.

Gözlerimi açıyorum, Samara'nın parmaklarını bacaklarının arasından geçirmesini izliyorum, saçları omuzlarının arkasına düşüyor, böylece artık gözlerini görebiliyorum, kendini daireler çizerek ovalarken önündeki kamerayla göz göze geliyor. Gövdesinin uzun hatları, kalçalarının ve sırtının pürüzsüz teni, dolgun, güzel göğüsleri...

Michael'ın onu o masada becerdiği görüntü zihnimde yanıp sönüyor ve midem lastik bir bant gibi tekrar tekrar bükülüyor ve yumruklarımı sıkıyorum.

Ama yavaşça kenara çekilip tankın etrafına bakarken kalbim o kadar hızlı çarpıyor ki, fotoğrafını çekenin Michael olmadığını görüyorum.

Alex rahat bir gri salon pantolonu ve beyaz V yaka tişört giymiştir. Elinde bir kamera tutuyor, başını eğiyor ve Bayan Chen'in her iki bacağını da masanın üzerine koyup Alex'in görebileceği şekilde açmasını izliyor.

Tuttuğum nefesi bırakıyorum.

Ama sonra, göz ucuyla bir hareket fark ediyorum. Lev görüş alanımın dışında durduğu yerden içeri giriyor ve Samara'yı sertçe iterek masaya doğru yürüyor.

Kız inliyor, ben de nefesimi içime çekiyorum. Alex bir an için gözlerini tutuyor ve sonra aşağıya dalıp kızın amını yalıyor.

Yalıyor ve emiyor, kemiriyor ve ovuyor, hiç duraksamadan ona saldırırken vücudu masanın üzerinde yaylanıyor. Kadın inliyor ve Alex fotoğraflarını çekmeye devam ederken adam elini kadının kalçasına dolayarak onu yerinde tutuyor.

Gitmeliyim. Geri adım atıyorum ama sert bir şeye çarpıyorum ve duraklıyorum, kollarımdaki tüyler diken diken oluyor. Uzun parmaklı, uzun bir kol bana doğru uzanıyor ve Kirin şişesini kavrayıp bana uzatırken elindeki aynı güzel damarın kabardığını görüyorum.

Kalbime bir çarpıntı çarpıyor ve tekrar on altı yaşındayım, St. Killian's'a geri dönüyorum. Birayı alıyorum, o arkamda kalırken önümüzdeki manzaraya bakıyorum. Bir yudum alıyorum, acı baloncuklar dilimde patlıyor.

Lev onu yavaş ama istikrarlı bir şekilde yalıyor, dilini klitorisinin etrafında gezdiriyor ve göğüslerini yoğuruyor. Kadın inliyor, kalçaları Lev'in ağzına doğru yuvarlanıyor, daha fazlası için aç. Biz onları sessizce saklanmış halde izlerken bir flaş daha patlıyor.

"Seni seviyorum," diyorum şişeyi tutarak.

Cevap vermediğinde seviniyorum, çünkü şimdi yalnız olduğumuz için bunu söylemem gerekiyor.

"Çoğu insanın gerçekten istediği tek şeye sahip olmanı engellersem benim değerim ne olur?" Duraksıyorum, sahneye bakıyorum ama dikkatimi veremiyorum. "Seni kaybedemem, Michael."

Yıllar önceki o ilk tadı hatırlayarak bir yudum daha alıyorum.

"Seni kaybedemezdim ama seninle evlenemezdim de," diyorum ona. "Bir yalanın altında olmaz." Boğazıma düğümlenen gözyaşlarına rağmen derin bir nefes alıyorum. "Sadece seni olabildiğince uzun süre sevebilmek istedim, çünkü çocuk sahibi olma şansından vazgeçmeni istemiyorum ve onları sana verememenin üstesinden gelebilir miyim bilmiyorum. Bok gibi hissediyorum. Her zaman. Başka biriyle bir aile kurma düşüncesini midem kaldırmıyor ama seni mutsuz etmek de istemiyorum."

Canım yanıyor.

Hâlâ sessiz ve kendimi açıklayıp açıklayamadığımı ya da bir anlam ifade edip etmediğimi bilmiyorum.

Şişeyi elimden alıyor ve içmek için şişeyi geriye doğru eğdiğinde sıvının şırıltısını duyuyorum. Bekliyorum, çünkü her şey onun sesini duymaya bağlı.

"O gün kamyonumda olduğunu biliyordum," diyor alçak bir

sesle. Göz kırpıyorum. Ne?

"Dikiz aynasından arka kapının açık olduğunu gördüm," diye açıklıyor. "Ve sonra kapandığını gördüm."

Kamyonetinde mi?

Ve sonra aklıma geldi. Uzun zaman önce onu ve arkadaşlarını takip etmek için kamyonetine gizlice bindiğim Şeytan Gecesi. İlk kez birasını denememe izin verdiği gece.

"Her şey için yeterince büyük değildin," diye devam ediyor, "ama bazı şeyler için yeterince büyüktün ve artık bekleyemezdim. Hep oradaydı. Çocukluğumuzdan beri."

Bayan Chen'in inlemeleri ve sızlanmaları makine dairesini doldururken Lev'in ağzını amına dayıyor, hızları ve nefes alışları gittikçe artıyor.

"Bazen sana dokunmak istediğimi sanıyordum," diye fısıldıyor Michael ve bunu saçlarımın tepesinde hissediyorum. "Diğer zamanlarda, seni öldürmek istediğimi düşündüm. Bunun aşk mı nefret mi olduğunu bilmiyordum ama hayatımı değiştireceğini biliyordum."

"Daha yavaş Lev," diyor Alex ona, bir fotoğraf çekerken.

Ama o tartışıyor. "Hadi ama, tadı çok güzel."

"İşte böyle." Alex eğilip Bayan Chen'i öper ve Lev de onu takip eder, ikisi de genç kadını yalayıp yutarlar.

"Aman Tanrım," diye pantolonunu indirdi Chen, sırtını masadan kaldırarak.

Gözlerimi kapatıyorum, aynı seslerin anısı bana geri geliyor. "Ve beni St. Killian's'ta buldun, tıpkı bunun gibi," diyorum Michael'a. "Beni aşağıya indirdin, gözlerimi bağladın ve tıpkı bunun gibi şeyler duyduk."

Chen inliyor, daha sert nefes alıyor ve boşalmak üzere olduğunu anlayabiliyorum. "Senin dünyanı sevdim," diye fısıldıyorum.

"O gün yeraltı mezarlarında görmeyi çok istemiştin." Vücudunun sıcaklığı tenimi ısıtıyor. "Hatta bir parçanın onun yerinde olmak istediğini düşünüyorum. Her şeyi deneyimlemek için."

"Seninle her şeyi istedim," diye yanıtlıyorum gözlerimi açarak. "Her şeyin olmasına izin vermek istedim."

Samara'nın vücudu ileri geri sallanıyor, Lev ağzını amcığına gömüp yaklaştıkça sırtı tekrar tekrar kamburlaşıyor. İnlemeleri odayı dolduruyor, giderek daha yüksek ve daha hızlı çıkıyor.

"Keşke o geceye geri dönebilseydim," diyorum Michael'a. "O kamyona binmemeye çalışırdım. Senden bunca zamanı çalmamaya çalışırdım."

Gözyaşlarım gözlerimi yakıyor. Ona yük oluyorum. Hayatını daha da kötüleştiriyormuşum gibi hissediyorum.

Ama aniden kolları beni sarıyor ve fısıltısı boynuma çarpıyor. "Ve eğer geri dönebilseydim, bir anımı bile boşa harcamazdım."

Beni ayağımdan kaldırıyor ve birkaç adım geri götürürken nefes alıyorum. Beni kucağına alarak aşağı iniyor ve bir sandalyede olduğunu fark ediyorum. Hâlâ tankların arasından sahnenin parçalarını görüyorum; Lev yükseliyor ve Samara nefes nefese kalıp durmasını protesto etmek için inliyor. Bacaklarından tutuyor, kot pantolonunu çözerken onu masanın ucuna doğru çekiyor.

Michael beni kendine doğru çekiyor, bir koluyla bedenimi sarıyor ve bir eliyle yanağımı kavrayarak kulağıma fısıldıyor. "O gece o depoyu terk ederdim ama onun yerine seni de yanımda götürürdüm."

Kalbime bir sızı saplanıyor ama aynı zamanda bir çarpıntı. Şimdi birbirimizi sevme şeklimizi seviyorum, ama o gece beni de yanında götürseydi - eve yürümeye karar vermeseydim - bizi onca zaman ayrı tutacak çok şey olmayabilirdi.

"Sözümü tutardım," diye devam ediyor. "Sadece seni öpmek ve sana sarılmak, o zaman yeterli olurdu, çünkü sadece seni hissetmek bile beni aklımdan çıkarırdı." Nefesi tenimde sıcak ve içimdeki arzuyu duyuyorum.

onun sesi. "O gece seni ailemin karanlık mutfağında tezgâhın üzerine oturturdum, bacaklarının arasında durup seni yerdim, çünkü her an yakalanabilirdik ve başımızın belaya girmesini isterdim. Her zaman yaptıkları gibi beni senden uzak tutmaya çalışmalarını isterdim ama bu sefer dinlemezdim."

Lev kendini Samara'nın içine sokuyor ve David'in arkasından geldiğini, kollarını tuttuğunu ve nefesi kesilirken başının üzerine doğru zorladığını görüyorum. Samara inliyor, ama David onun ağzını kendi ağzıyla kapatıyor, sonra da göğüslerini avuçlarının arasına alıp sıkıyor.

Elinden çekiştiriyor. "Korkuyorum."

"Biliyorum," diyor David. Ve sonra ağzını kadının göğsüne batırıyor, hiç durmadan.

Ama tam Lev sertleşmeye ve Samara iki adamın ilgisi altında kıvranmaya başladığında, yüzüme bir şey iniyor ve Michael gözlerimin etrafına bir şey bağlarken zar zor nefes alabiliyorum. Dünya kararıyor ve kalbim o kadar hızlı çarpıyor ki hem gülmek hem de ağlamak istiyorum çünkü ne yapacağımı bilemeyecek kadar heyecanlıyım. Michael'ın kravatının gözlerime dolandığını hissederek elimi kaldırıyorum.

Lev homurdanıyor. "Siktir."

İnlemeler ve öpüşmeler makine dairesinin sıcak havasını doldururken masa cıvataları üzerinde gıcırdıyor.

Alex fotoğraflarını çekerken kamera tekrar tıklamaya başlar. "David sırasını alabilir mi?" Alex'in sorduğunu duyuyorum.

Daha fazla fotoğraf çekerken bir cevap duymuyorum.

"Seni öpebilirdim," diye devam ediyor Michael, parmaklarını çenemde gezdirerek. "Ve yüzüne dokunup terlemeye başlardım, çünkü çok sertleşmiştim, henüz sahip olamadığım çok tatlı bir şey istiyordum."

Elbisemin kumaşı göğüslerime sürtünüyor ve ona sokuluyorum, zor nefes alıyorum. *Dokun bana.* Dokunabilirsin. Artık on altı yaşında değilim.

"Durmak istemezdim," diye devam ediyor, "ama seni yatağa yatırırdım, çünkü üniversiteden eve döndüğümde on yedi yaşında olacaktın." Dilinin ucuyla kulağıma dokunuyor, sonra kulağımın memesini dişleriyle yakalıyor ve bir elini elbisemin içine sokup göğsümü avuçluyor.

Nefesim kesildi.

"O zaman elbiselerinin altına girerdim," diye alay ediyor. "Seni gizlice odama sokar, külotunu çıkarır, sana dokunur ve bana dokunmana izin verirdim ve seni her yerinden öperdim, Rika." Yoğurur

Bir eliyle eteğimin yırtmacını açıyor, bacaklarımı ve çıplak amımı ortaya çıkarıyor, parmaklarıyla benimle alay ediyor. "Her yerimi."

"Michael..." Neler olabileceğini hayal ederek inliyorum. Çocuklar asla hapse girmeyecekti ve ben de kafam güzel olacaktı, Michael eve dönene kadar yaşayacaktım, çünkü hiçbir şey onun beni istemesi kadar iyi hissettiremezdi.

"Lütfen, durmayı bırak," diye sızlanıyor Samara. "Gelmem gerek."

Masanın gıcırtısı kesiliyor ve Michael parmaklarını amımda aşağı yukarı kaydırırken ayak sesleri duyuyorum, iffetli bir şekilde ve asla içeri dalmadan.

"Benim sıram," dediğini duyuyorum David'in uzaktan.

"Bu bizi çıldırtırdı," diye fısıldıyor Michael, "ve o kadar yaklaşırdık ki canımız acırdı."

Ailelerimizin burnunun dibinde yapabileceğimiz her şeyi yapıyor ama yapamayacağımız tek şeyi yapmak için can atıyorduk.

"Ve on sekiz yaşına girdiğinde," diyor bana, fısıltılar vücuduma sızıyor ve klitorisimin zonklamasına neden oluyor, "akşam yemeği, lanet olası pasta ve hediyeler sırasında zamanımı beklerdim ve bundan zevk alamazdın, çünkü tüm bu lanet şey boyunca gözlerimi üzerinde hissederdin ve ne olacağını bilirdin. Seni bulamazlardı. Çılgına dönerlerdi, çünkü seni uzakta, sahilde, bir çadırda tutardım ve bütün gece durmazdım."

Alt dudağımı ısırıyorum, ona biraz sürtünürken burnumun ucunu yanağına sürtüyorum. Aletinin kalın çıkıntısı altımda titriyor ve elini bacaklarımın arasına götürüp daha da aşağı indiriyorum, parmaklarını iç uyluğumdaki ıslaklığa bastırıyorum. Elbisenin bir askısı aşağı düşüyor, hava çıplak göğsüme çarpıyor.

"Rika..." diye homurdanıyor nefesinin altından. "Michael."

Kamera bir fotoğraf daha çekiyor ama bu sefer gözlerim bağlı olduğu için flaşı görebiliyorum. Göğüs uçlarımın derisi sertleştikçe geriliyor. Alex burada.

Michael başparmağını göğüs ucuma sürtüyor ve nefesim titriyor. "Ve ertesi sabah seni okula bırakana kadar ortaya çıkmayacaktın," diye devam ediyor. "Herkesin önünde, şimdi kimin elinde olduğunu bilsinler diye."

Ve beni sertçe sıkarak nefesimi kesiyor. Başka bir resim ve başka bir flaş.

Sarsıldım ama kendimi korumak yerine...

Hoşuma gitti. Tüylerim diken diken oluyor ve daha fazlasını istiyorum. Bana bakılmasını istiyorum.

Alex bir fotoğraf daha çekiyor ve ne gördüğünü ya da neye odaklandığını bilmiyorum ama Samara ve David tankların diğer tarafında kapışırken bizi izliyor ve Michael bana dokunuyor. Lev nerede? Hâlâ göremiyorum, o yüzden bilmiyorum.

"Akşam yemeğini atlatamazdık, Michael," diye fısıldıyorum, tenini içime çekerek. "Beni hissederdin ve tek istediğimin sen olduğunu bilirdin. Daha fazla bekleyemezdim."

Michael elimi tutuyor ve iki parmağımı bacaklarımın arasından geçirip içime doğru kaydırıyor. Amım zonkluyor ve inliyorum, çok daha fazlasına ihtiyacım var. Elimi tekrar yukarı kaldırıyor ve her bir parmağımı ağzına sokarak beni emiyor.

Michael'ın sıcak dili parmaklarımın üzerinde yavaşça kayarken kamera tekrar çekiyor. Samara uzaktan haykırıyor, geliyor.

Ama sonra, aniden, sıcak bir nefes yüzüme düşüyor ve ağır bir nefes sesi duyuyorum. Kalbim bir an için durdu. Kim o?

"Bunu bir daha yap," diye fısıldıyor Lev aniden ve yutkunduğunu duyuyorum. "Lütfen."

Kalbim küt küt atıyor.

Aman Tanrım.

Michael yüzümü tutuyor, yanağımı, çenemi ve boynumu öpüyor. "Bana güveniyor musun?" diye soruyor.

I...

Başımı salladım.

"O zaman neden başka bir kadından çocuk yapma fikrinin beni hasta etmeyeceğini düşündün?" diye fısıldıyor ve sesindeki acıyı duyabiliyorum. "Çocuklarımız olacak. Eğer istersen. Ama ben asla sana sahip olmayacağım." Beni sarsıyor. "Anlıyor musun?"

Boğazımda bir hıçkırık düğümleniyor.

"Anlıyor musun?" diye tekrar hırlıyor. "Bizlerin olmadığı bir dünya olamaz."

Öpüşüyoruz ve Michael elimi tutup tekrar bacaklarımın arasına daldırırken fark etmiyorum bile. *Oh, Tanrım.* Ağlamaya başlıyorum, ama kendimi sakinleştiriyorum, kalp ağrısı beni kırıyor ve nedenini bilmiyorum. Neden ondan şüphe ettim ki? I

Pek çok şey olmadan yaşayabilirim ama onsuz yaşayamam. Neden ben de ona aynı şekilde güvenmedim?

İki parmağımı içime bastırarak geri çekiyor ve elimi tutuyor, yine de emmiyor.

"Bana güveniyor musun?" diye

tekrar sorar. "Evet."

Elimi uzatıyor ve Lev elimi tutmadan önce ne olduğunu anlamam için bir an bile geçmiyor. Flaş tekrar patladığında nefesim kesiliyor. Yavaşça, ağzının ıslak sıcaklığı parmağımı kaplıyor ve ben inlerken ağzım açık kalıyor, dili vücudumdaki tüm tüyleri diken diken ediyor. Michael göğsümü yoğuruyor, sahipleniyor ve Lev parmaklarımı yalayarak temizleyip nazikçe ısırırken kulağıma sertçe nefes alıyor.

"Hissetmeni izlemeyi seviyorum," diyor Michael. "Yüzünü seviyorum."

Lev diğer parmağını uzun ve yavaş bir şekilde emerek temizliyor ve bana baktığını biliyorum. Michael fısıltılarını boynuma gömerken beni sıkıyor ve sikini altımda gıcırdatıyor.

"Kurallara uyamıyorum," diyor, "ve seninleyken uymak zorunda değilim. Yalnız değilim. Yalnızlığa geri dönemem." Dudaklarımın üzerinde geziniyor, ağızlarımız açık ve aç. "Küçük canavarım olmadan nefes alamıyorum."

Küçük Canavar.

Yarı gülerek, yarı ağlayarak nefes alıyorum. "Seni seviyorum, Michael." Onu öpüyorum. "Seni çok seviyorum."

Ağzıma dalıyor ve kendimi sabitlemek için kolçakları tutuyorum ama onun yerine Lev'in bileklerini tutuyorum, elleri çoktan sandalyenin kollarına dolanmıştı. Ellerimi ondan çekmiyorum.

"Bana güveniyor musun?" Michael nefes

verir. "Sonsuza kadar."

Michael, "Ayağa kalk Lev," diye emretti.

Ne olduğunu anlayamadan beni kucağına oturmam için ileri doğru itiyor, Lev çok ileri gitmeden beni yakalıyor. Michael elbisemin arkasından çekiştiriyor, ben de Lev'in kot pantolonunun belini kavrıyorum, kemeri çözülmüş ama hâlâ orada. Michael elbiseyi bedenimden sıyırıyor, Alex'in kamerasından daha fazla flaş patlıyor ve belimde sadece siyah, deri kemer kalıyor.

Lev'in parmakları yüzümü okşuyor ve ben göz bağının arkasında dönüyorum. "Tanrım, çok ateşli," diye fısıldıyor. "Ona dokunabilir miyim?"

Michael ona "Hayır," diyor ve önce kemerinin, sonra da fermuarının açıldığını duyuyorum.

Kalçalarımı kavrıyor, beni geriye doğru sarsıyor ve Michael bacaklarımı daha geniş açıp içime gömülürken ben inleyerek yüzümü Lev'in karnına gömüyorum.

Destek için kollarımı Lev'e sararak inliyorum. Ama kot pantolonunda bir şişkinlik hissediyorum ve başımı yukarı çekiyorum.

Bıyık altından gülüyor. "Özür dilerim."

Michael'ın siki beni geriyor ve kalçalarımı döndürüp Michael'ı yavaşça sikmeye başlarken Lev'in kemerini kavrıyorum. O vücudumu sıkarak beni tekrar sikinin içine çekerken, ben de öne doğru yuvarlanarak kendimi Lev'in içine çekiyorum. Hızımız artıyor.

Alex daha fazla atış yapıyor ve ben sırtımı eğerek saçlarımın tenime döküldüğünü hissediyorum.

Samara tankların ötesinde bir yerden pantolonunu indirip ağlıyor ve ben inliyorum, Michael beni daha sert ve daha hızlı geri çekerken sırtımdaki hafif ter tabakası beni serinletiyor.

"Bana tutun," diyor Lev ve ellerimi omuzlarına koyarken dizlerinin üzerine çöktüğünü hissediyorum. Onu göremiyorum ama çok yakınımda, nefesi göğsüme düşüyor.

"Michael," diyor, çırpınarak. "Lütfen onu tekrar tatmama izin ver."

Lev'in ağzı meme ucumun üzerinde gezinirken bir flaş daha patlıyor. Sert nefes alıyorum, her iki erkeğin içinde ileri geri sallanıyorum, orgazmım çoktan zirveye ulaşmaya başladı. Lev'i Michael'a doğru itiyorum ve Lev'e tutunarak Michael'dan ayrılıyorum.

"Siktir, Rika," diye homurdanıyor Michael, parmakları kalçalarıma batıyor. Kendini içime doğru pompalıyor ve ben artık kendimi tutamıyorum.

"Evet," diye inliyorum. Daha fazla fotoğraf çekiliyor.

Onun üzerinde aşağı yukarı zıplıyorum, derine ve sertçe iniyorum, orgazmım artıyor, inlemelerim ve çığlıklarım daha da yükseliyor. İleri geri sallanıyorum, onu kovalıyorum ve sonra... patlıyor, vücudumda yarışıyor ve Michael'ın saçlarımın arkasını tuttuğunu hissediyorum, homurdanıp inlerken başımı geri çekiyor, Lev'in sıcak ağzı meme ucumun üzerinde gezindiği yerde neredeyse kaynıyor.

Oh, lanet olsun. Siktir, siktir, siktir.

Biraz kıvranıyorum, zevkle birlikte inliyorum. Sırtımdan aşağı bir ter damlası süzülüyor ve Michael içime boşalırken saçlarımdaki yumruğunu gevşetip sıkıyor ve nefesimi tutmaya çalışıyorum, flaşların durduğunu fark ediyorum.

Tanrım.

Tanrım, bu çok iyiydi. Gözbağımı indirip arkama yaslanıyorum ve tekrar Michael'ın ağzına dalıyorum. Alex tanklardan birine yaslanmış, parmaklarından sarkan fotoğraf makinesiyle bizi izliyor, fotoğraf çekmeyi unutmuş.

Michael hâlâ içimde ve Alex ile Lev'in arasına bakıyorum, ikisi de gözlerini ayıramıyormuş gibi bize bakıyorlar.

"Hey, Lev," diye seslendiğini duydum David'in. "Daha fazlasını istiyor. Gel hadi."

Lev bana gülümsüyor, siyah saçlarının altından gözleri görünüyor ve ayağa kalkıp üzerime doğru eğiliyor.

"Her zaman hizmetinizdeyim, Bayan Fane," diye fısıldıyor.

Gözleri Michael'a kayar ve sonra dönüp kendi partisine geri döner.

Alex fotoğraf makinesinin yuvasını açıyor ve hafıza kartını çıkarıyor. Yanımıza gelip bize uzatıyor.

"Bir ara onlara birlikte bakın" dedi ve ben de kabul ettim.

O da geri dönmek için dönüyor ama sonra durup omzunun üzerinden bize bakıyor. "Lev'in ikinci kez tatmasına izin vermemiş olman da muhtemelen iyi oldu."

Kaşlarımı çimdikliyorum.

"Sana sakso çekerdi Michael," diye açıklıyor.

Gözlerim büyüyor ve sanırım Michael nefes almayı bırakıyor. Sırıtıyor ve tankların ötesinde kaybolup gidiyor.

Ciğerlerimi bulmam biraz zaman alıyor ama aniden sessiz bir kahkaha patlatıyorum.

Aman Tanrım. Michael olsa ne yapardı? Bu görüntü aklımdan geçiyor ve aslında bundan nefret etmiyorum. Değişiklik olsun diye yeni bir şey deneyimlediğini görmek inanılmaz olabilirdi. Tabiri c a i z s e, ayakkabıyı diğer ayağına giydirmek?

Ama Michael eliyle ağzımı kapatıyor ve kulağıma fısıldıyor. "Bunu aklından bile geçirme," diye uyarıyor.

Gülümseyerek kucağından kalkıyorum ve o da ayağa kalkarak bana gömleğini veriyor, çünkü elbisem yerde paramparça olmuş durumda. Samara üçüncü ya da dördüncü raunda geçerken kameranın tekrar tıkladığını duyuyorum -sayamadım- ve Michael elbisemi kucaklayıp elimden tutarak beni makine dairesinden dışarı çıkarıyor.

Bunu yaptığımıza inanamıyorum.

Ama sonra, yapabilirim. Bu insanların yanında saklanmak zorunda değiliz.

Merdivenleri tırmanıp ev sahibinin güvertesine çıkıyoruz, sıcak eli benimkini sıkıca kavrıyor, sanki kaybolacağımdan korkuyor.

"Düğün bir ay sonra," dedi sonunda, beni yanına çekerek.

Beyaz Oxford'unu vücuduma sarıyorum. Bir ay mı? İtiraz etmeye başladım. "Michael, yapamam..."

"Bir ay." Bana bakmak için döndü. "Şeytan'ın Gecesi. Will'i bulup geri getirmek için o zamana kadar vaktimiz var."

Elimi tutuyor, ikimizi de koridordan kamaramıza götürüyor, Winter ve Damon'ın odasının önünden geçiyoruz ama tek duyabildiğim boğuk sözler ve inlemeler.

Bir ay mı? Bir randevum olduğu için çok heyecanlıyım ama...

Her şeyin zamanında hazır olması için deli gibi para ödeyeceğiz.

Ama yine de.

Bir ay. Gülümsüyorum, kendimi on altı yaşında hissettiğimde ve ona yeniden vurulduğumda yaptığım gibi koluna sarılıyorum.

Kulübenin kapısını açıyor, ceketini ve kravatını fırlatıyor ve ikimiz de banyoya gidiyoruz. Duşa atlıyorum, o da beni takip ediyor ve buhar etrafımızda dalgalanırken bana sarılıp alnımdan öpüyor.

Saçlarımı ve vücudumu yıkarken onu bırakmıyorum, beni ne kadar iyi sevdiğini ve ne kadar şanslı olduğumuzu izlerken gözümü bile kırpmıyorum.

Dışarı çıktıktan sonra kurulanıyoruz ve o bana macun sürülmüş diş fırçamı uzatırken ben de saçlarımı açıyorum. "Salonda söylediklerim için özür dilerim," diyor diş fırçası ağzındayken. "Kızgındım. Ve gözüm korkmuştu. Benimle konuşmuyordun ve gururum kırılmıştı."

O tükürürken fırçalamaya başlıyorum ve aynada gözleriyle karşılaşıyorum. "Sana yalan söylüyordum. Ben de özür dilerim."

İhmal yalan söylemektir ve bu bize zarar veriyordu.

İşimi bitirip çalkalıyorum ve ağzımı bir el havlusuyla kuruluyorum. Odaya girdiğimde, üzerinde bir çift salon pantolonu vardı ve pencerenin kenarında oturuyordu, purosunun dumanı başının üzerinde havaya yükseliyordu. Çok komikti. Damon bırakıyor ve herkes başlıyor.

Beyaz külotumu ve ona uygun bir tişörtü giyip yanına gidiyorum ve kucağına kayıyorum. O beni kucaklarken bacaklarımı sandalyesinin koluna atıyorum ve başımı omzuna yaslayıp önümüzde uzanan kara denizi seyrediyorum.

"Para, toplantılar ya da belediye başkanlığı ne olursa olsun, Michael," diyorum ona, "ben hep on iki yaşında olacağım. Girdiğim her odada Trevor'ın ağabeyini arayacağım."

Asla korkmasına gerek yok. Onsuz hiçbir şeyin değeri yok. Başımı omzuna gömüyorum, beni sıkıca sarıyor.

"Ve düğünde beyaz giymeyeceğim," diyorum tatlı bir şekilde.

Açık olalım diye.

Homurdanıyor, ben de gülümsüyorum ve kafamı kaldırıp bir nefes daha çektiğini görüyorum. "Evet, ben de," diye alay ediyor.

Elimi güzel göğsünde gezdiriyorum, çukurları ve kasları izliyorum, sonra kollarımı tekrar boynuna doluyorum ve onu oradan öpüyorum. Bunca zaman içinde hiçbir şey değişmemiş. Kokusu benim kibrit kutularım gibi. Sanki Noel ve 4 Temmuz bir aradaymış gibi hissediyorum.

"Seni seviyorum." Duraklıyorum ve kendime engel olamadığım için ekliyorum, "Mr. Fane."

"Oh, Tanrım, lanet olsun," diye homurdanıyor ve doğruluyor. "Bir içkiye ihtiyacım var."

Ne? Daha sıkı tutuyorum, o sandalyeden kalkmaya çalışırken neredeyse düşüyordum.

"Bırak beni, hemen," diye emretti. "Bir içkiye ihtiyacım var, Rika. Bir sürü içki."

Yere kayıyorum, halı kıçıma sürtünüyor. İrkildim. "Hey."

Purosunu ağzına atar, başını sallar ve hışımla kapıya yönelir.

Rika Crist'in sesi doğru gelmiyor. Bunu kaybedecek.

"Bu teknede sadece bir haftalık yiyeceğimiz var!" Kapıyı açarken bağırıyorum. "O yüzden bunu kabullenmek için fazla bekleme!"

"İyi geceler!" diye bağırıyor. "Seni seviyorum!"

Ve gidiyor, bensiz yaşayamayacağını söyleyen biri için kapı oldukça sert çarpıyor.

Arkasından bakıyorum, içimden yavaş bir kahkaha geçiyor.

Bir ay. Ben hazırım. Her şey için hazırım.

Ve gülümsüyorum, düğün planlayıcısına notlar almak için masanın üzerindeki not defterime uzanırken içimde bir heyecan dolaşıyor.

THE END

Geriye dönüp Iversen'in doğumunu tekrar ziyaret etmek isterseniz lütfen okumaya devam edin!

*Bu sahne *Kill Switch*'in bitiminden yaklaşık on ay sonra gerçekleşir.
Conclave'den yaklaşık bir yıl önce.

Damon

"Sen delisin!" Bryce çığlık atarak uzaklaştı ama sonra geri döndü ve tekrar bana doğru hücum etti. "Gidiyorum ve bu sefer geri dönmeyeceğim!"

Hoşça kal.

Çekicin çentiğini çivi başının üzerine kaydırdım, çiviyi çektim ve onun bütün sabahki rezilliklerini ortadan kaldırdım. Kollarımdaki kaslar gergin ve sıcaktı ve eğer gitmezse onu kendim çıkaracaktım.

"Ciddiyim Damon!" diye tekrar havlayarak blöfümü gördü. Ona bakmadan orta parmağımı salladım.

Teneke kutuların yere düştüğünü duydum ve kapıya doğru hışımla ilerlerken muhtemelen bir şeyi tekmelediğini tahmin ettim.

"Hey, neler oluyor?" Kai'nin içeri daldığını duydum, ön bürodan çalıştığımız depoya girerken çift yönlü kapı çırpılıyordu. "Neler oluyor?"

"O bir deli," dedi Bryce. "İnsanlarla çalışamıyor!"

Nefesimin altında güldüm.

Kai'nin iç çektiğini duydum, çünkü o da benim gibi ne yapacağını bilemez haldeydi.

Ciddiyim. Burada kimse kendi başına düşünemezdi. Onlara her küçük lanet şeyi söylemek zorundaydınız ve aynı anda birden fazla talimat vermek zorunda kalırsanız Tanrı yardımcınız olsun, çünkü beyinleri tüm bunları hatırlayamadıkları ve aynı zamanda nefes almayı hatırlayamadıkları için kısa devre yapardı.

Son iki çiviyi sökmeyi bitirdim ve ikiye dördü çekip kenara fırlatarak bugün burada herhangi bir iş yaptığına dair tüm kanıtlardan kurtuldum. Kai Bryce'a, "Huysuzdur ama uzlaşacaktır," diye açıkladı. "Bunu daha önce de yaşadık."

"Uzlaşmak mı?" Bryce sızlandı. "Kafama bir balta fırlattı!"

"Eğer kafana atsaydım, kafanı vururdum," diye alçak sesle homurdandım.

Bir sessizlik oldu ve sonra Bryce'ın sesini duydum. "Ben gidiyorum, adam."

Diz çöktüm ve bir sonraki tahtanın çivilerini sökmeye başladım.

"Bryce, hadi."

Kai'ye "Bırak onu," dedim.

Kapı duvara çarparak tekrar açıldı ve etrafımdaki diğer ekip boğazlarını temizleyerek Kai belirirken işlerine geri döndüler. Neden buradaydı ki? Dışarıdaki işlerle Will ilgilenemiyorsa, kızlardan birini istiyordum. Michael ve Kai beni daha çok strese sokuyordu.

"Bir şeyleri nasıl halledeceksin?" Kai talep etti ve yumruğunun arasında bir yığın kâğıdın ezildiğini fark ettim.

"O salak olmadan çok daha iyi."

"Damon..."

Ama başımı salladım. *Dur artık.* Bebek dokuz gün içinde doğmadan önce üç ağaç evin daha çerçevesini t a m a m l a m a m gerekiyordu, Meridian City'nin yeni kütüphanesinin önündeki çeşmenin tasarımını tamamlamam *ve* kız kulübesinin ne olduğunu bul*mam* gerekiyordu, çünkü Catherine O'Reilly oğlunun yeni ağaç evini çok sevmişti ve ona da bir ağaç ev yapabileceğimi düşünüyordu. Birkaç ay içinde kar başlamadan önce acele etmem için iki kat para ödüyordu, bu yüzden hayır diyemedim.

Fotoğrafçılar tüm hafta boyunca Alex'in ilgilenmekte olduğu yeni web sitesi için "devam eden çalışmaların" fotoğraflarını çekmeye geldiler ve şükürler olsun ki bizi çevrimiçi hale getirmek için her şeyi yaptılar. Ben sadece insanların beni depoda yalnız bırakmalarını istiyordum. Burada yardım almadan daha hızlı hareket ettim.

Ama bir yanım da kendi sorunumun bir parçası olduğumu biliyordu. Langston'ın çocuğu bir ağaç ev istiyordu ama korsanlara takıntılı olduğunu öğrendiğimde önceden yapılmış olan her şeyi bir kenara bıraktım ve onun yerine bir gemi tasarımına başladım. Ne düşünüyordum ki ben?

Çoktan inşa edilmiş olan pruva ve direklere baktım ve dudaklarımda bir gülümseme hissettim. Yine de bittiğinde harika görünecekti. Eğer sevdiyse buna değerdi.

Kai bana "Çok yoğun çalışıyorsun" dedi. "Washington'dan yeni döndün, ondan önce de Kaliforniya'ya gittin, bebeğin yolda, projeler birikiyor..." Sözünü kesti ve bana yaklaştığını hissettim. "Bunu söylediğime inanamıyorum ama bence yeniden sigara içmeye başlamalısın."

Bir kaşımı kaldırdım. Aslında tamamen bırakmamıştım. Muhtemelen hiç bırakmayacaktım.

İlk çerçeveyi kaldırıp duvara yasladım ve sonra bir sonrakine geçtim.

Kai beni takip ederek, "Çalışanlara değil, bir ekibe ihtiyacın var," dedi. "Burayı düzene sokana kadar başka sipariş almayacağım. Düzenli bir personelle. Üniversiteye eleman aradığınızı haber verdim bile."

Ona kaşlarımı çattım. Haksız değildi. Sadece onunla uğraşacak zamanım yoktu.

o.

Ancak Kai şöyle devam etti: "Bir ofis müdürüne, bir tasarım ekibine ihtiyacınız var,

ve bir resepsiyoniste ihtiyacınız var ve o ben değilim. Benim yeterince işim var." Boynunu ovuşturdu. "Herkes sizi idare etmek için çabalıyor ama ana üssünüz sorunsuz çalışırsa çok daha az stresli olursunuz."

"İyi, her neyse," diye tersledim. "Sadece bununla ilgilen. Programın ilerisinde kalmam gerekiyor."

Ne istiyorsan onu yap ve beni rahatsız etme. Hepsinin bana bir sürü iyilik yaptığını biliyordum ve burada oldukları için minnettardım çünkü ben bu işlerin çoğuna uygun değildim. Sadece başka birinin işin yüzü olmasını ve benim de arka planda kalıp tasarım ve inşaat yaparak yalnız kalmamı istiyordum. Will burada olsaydı, bunu yapabilirdi. Bunu yapmaktan mutlu olurdu. Ama son zamanlarda pek burada değildi. Birkaç aylığına eve geliyor ve sonra tekrar uçup gidiyor, daha önce hiç ihtiyaç duymadığı bir yere gitmek için can atıyordu. O, Alex ve birkaç kişi daha yaz boyunca sırt çantalarıyla İskandinavya'yı dolaşmışlardı ama onlar eve döndüklerinde o orada kalmıştı ve ben onu hiç görmemiştim.

haftalar içinde.

Yine de düzenli olarak kontrol ediyordu.

Sanırım kendini dışlanmış hissediyordu. Michael'ı Rika ile, Kai'yi Banks ile ve beni Winter ile gördü ve kendini ait hissetmek için mücadele etti. Alex vardı ama ihtiyacı olan şey o değildi ve düşünmemek ya da hissetmemek için tekrar tekrar kaçmaya devam etti. Ya da anlaşma.

Kai dönüp lobiye doğru yöneldi ama sonra durup cebinden telefonunu çıkardı.

"Ah, kahretsin," dedi. "Telefonun nerede?"

"Neden?" Homurdandım.

"Çünkü zamanı geldi."

"Neyin zamanı?"

Kendi kendine gülümseyerek telefonuna baktı. "Sanırım kız arkadaşın da programın ilerisinde kalmayı seviyor." Ve bana baktı. "İki saat önce doğuma girdi. Lanet telefonun nerede?"

Kalbim boğazıma sıçradı. Ne oldu?! Kotumu sıvazladım, etrafıma bakındım. Be
n. *Kahretsin!*

Bir tahta yığınının üzerinde durduğunu gördüm ve hemen yanına gidip onu aldım.

Güç düğmesine bastığımda yanmadı.

"Kahretsin, ölmüş. Nerede bu kız?" diye bağırdım.

İki saat. İki saattir mi doğum yapıyordu?! Ama o sadece güldü. "Hastanede. Hadi gidelim."

Neden gülüyordu? Belki de birkaç ay önce çocuğu geldiğinde ne kadar telaşlı olduğunu unutmuştur.

Kai'nin adamlara saat beşte burayı kilitlemelerini söylediğini duyarak odadan çıktım ve aceleyle binadan çıkıp arabama bindik.

- - -

Banks'in Mayıs ayında doğum yaptığı sırada doğumhanenin üçüncü katta olduğunu bildiğimizden hastaneye koştuk. Winter'ın bugün şehirde olduğunu bile bilmiyordum. Benim neyim var böyle? Muhtemelen mesaj atmıştır ama dün gece telefonumu şarj etmeyi unutmuştum ve ne kadar süredir şarjda olmadığını bilmiyordum.

Asansöre bindik ve kapılar açılır açılmaz dışarı fırlayıp hemşire odasına yöneldik ama hemen Banks'in birkaç sandalyede oturduğunu ve kucağında Kai ile oğlunun olduğunu gördüm.

Madden.

Kısaca Mads. Mads Mori. Zavallı çocuk bir suikastçı gibi konuşuyordu.

Yanından geçerken yüzünü okşadım ve o da benim için heyecanlanarak kocaman gülümsedi. Mads dişsiz ağzıyla onun çenesini kemiriyor, sevimli sesler falan çıkarıyordu.

Ama sonra bir çığlık havayı deldi ve bir soluk sesi duydum ve bir adamın sesini ve Alex'in koçluğunu duydum. "Seni yakaladım!"

Hiç beklemeden odaya daldım, kalbim yerinden fırlayacak gibiydi. Winter'ın sesini daha önce hiç böyle duymamıştım. *Tanrım.* Böyle mi ses çıkarması gerekiyordu?

Yatağa uzandı ve ben de yanına koşarak Alex'in doktora doğru iterken onu tutmasına yardım ettim.

"Altı, yedi, sekiz..." diye saymaya devam etti hemşire. "Bebeğim," diye nefes verdim, onu öperek.

"Damon," diye nefes nefese kaldı, burada
olduğumu fark etmişti. "Dokuz, on," diye
bitirdiler.

Ve Winter havayı içine çekerek bir nefes verdi.

"Gelmeyeceksin diye çok korktum," dedi. "Alışveriş yaparken suyum geldi ve o kadar hızlı geliyor ki."

Alex bana "Onunlaydım," dedi.

Kollarımı Winter'a sardım ve beni yakınında hissettiğinden emin olmak için alnını, yanaklarını ve dudaklarını öptüm.

Alex'e "Teşekkürler," dedim.

Winter titredi ve ben onun yüzünü inceledim, alt dudağını ısırdığını ve gözlerinin kenarından yaşlar süzüldüğünü gördüm.

Ve bir anda yine sekiz yaşındaydı, parmaklarımız ağaç evde pamuk ipliğine bağlıydı ve ben ona olanları durduramıyordum.

"Neden ağlıyor?" Doktora bağırdım.

"Çünkü çok acıyor!" diye bağırarak onun yerine cevap verdi.

"O zaman ona bir şey ver!"

"Artık bunun için çok geç," diye mırıldandı maskesinin ardından ve Winter'ın bacaklarının üzerinden baktı. "Ayrıca, doğal doğum istiyordun, değil mi?"

"Ne sikim için?" Üç kafası varmış gibi ona bakarak patladım. "Bunun hakkında konuşmadık."

Hırladı ve dirseklerinin üzerinde doğrulmaya çalıştı.

"Pekâlâ, derin nefes al ve ıkın!" dedi doktor. "Bir, iki, üç, dört..."

"Ahhh!" diye dişlerini gıcırdattı, tüm vücudu gergin ve kaskatı kesilmişti, bakmak istedim ama onu bırakmak da istemiyordum.

"Beş, altı, yedi..." diye seslendiler.

Winter kızarmış görünüyordu ve alnında boncuk
boncuk ter vardı. "Sekiz, dokuz..."

Yüzü buruştu, küçük bir çığlık attı ve bir damla gözyaşı döküldü, yumruklarımı sıktım, gözlerimi ondan alamıyordum. *Tanrım, lanet olsun.* Neden tamamen yasal olan uyuşturucuyu reddetsin ki?

Doktor bize "Tamam, kafa çıktı!" dedi.

Ciğerlerim boşaldı ve midem takla attı. Bakmak için hamle yaptım ama beni geri çekti. "Beni bırakma."

Tekrar eğildim ve onu öptüm, ama gülmeye başladım ve kendimi tutamadım.

Hissettiğim şeyi neden hissettiğimi bilmiyordum ama inanılmazdı. Her neyse.

"Bahse girerim erkektir," dedi derin nefesler alarak.

"Eğer yanılıyorsan, o küvet olayını benim için yapmak zorundasın," diyerek ona bahsimizi hatırlatıyorum.

Sürpriz olmasını istediğimiz için çocuğun cinsiyetini öğrenmemiştik.

Ama kendine rağmen güldü. "Zaten senin için yapıyorum. Bunu biliyor musun?" diye karşılık verdi.

Doktor ona, "Tamam, bir kez daha ıkın," dedi.

Alex ve ben onu tekrar yukarı kaldırdık ve birkaç derin nefes aldı, sonra bir nefes daha aldı ve tuttu, gözlerini sıkarak kapattı ve sayım başladığında itti.

"Bir, iki, üç..."

Yüzüne baktım, onu izlerken içimden bir sürü şey geçti ama en çok ona sarılmak istedim. Bunun olduğuna inanamıyordum.

"Dört, beş..."

Her şeyi berbat edecektim. Onunla ve bu çocukla o kadar çok yanlış şey yapacaktım ki.

"Altı, yedi, sekiz..."

Ama lanet olsun, onları sevecektim. Mükemmel olmak umurumda değildi. Sadece babamın olmadığı her şey olmak istiyordum. Bunu onunla milyonlarca kez daha istedim ve içimde hâlâ yaşayan tüm o boktan şeylere rağmen, ondan daha iyi olduğumu zaten biliyordum.

"Dokuz, on..."

Doktor geri çekildi, Winter yere yığıldı ve odayı dolduran tiz bir çığlık duydum.

"Bir erkek!" dedi doktor.

Ağzını temizleyip kontrol ettiklerinde kırmızı, küçük kollarını ve bacaklarını görerek baktım ve sonra onu getirip küçük bir battaniyeyle Winter'ın göğsüne koymalarını izledim.

Gülümsedi ama kollarını ona sararak ağlamaya başladı ve ben bir dakika boyunca nefes alamadan öylece durdum.

"Bir oğlan," dedi. "Sana söylemiştim."

"Yüce Tanrım." Gülümsedim, hafifçe başına dokundum, neredeyse ona dokunmaya korkuyordum. "Vay anasını."

Tekme atarken uzun bacaklarından birini tutarak parmaklarını kontrol ettim ve ayak parmaklarını saydım.

Hemşire arkamızda bir yerden, "Yirmi iki buçuk santim uzunluğunda, sekiz kilo on bir gram," dedi.

"Bu büyük bir şey," diye yorumladı doktor. "Basketbol oynayacak Damon."

Gülümsedim ama gözlerimi kızımdan ve çocuğumdan ayırmadım.

Keşke şimdi evlenseydik diyordum ama iş, Winter'ın dansı ve hamilelik derken acele etmemeye ve doğru şekilde yapmaya karar verdik. Bizim istediğimiz gibi olsun istedim.

Alex muhtemelen bekleyen herkese burada ve sağlıklı olduğunu söylemek için ayrıldı ve sonra Will'in burada olmadığını hatırladım.

Bocaladım. Bunun için burada olmalıydı. Tüm arkadaşlarımın arasında o burada olmalıydı.

"Neye benziyor?" Winter sesi titreyerek bana doğru fısıldadı.

Elimi ikisinin de başının üzerinde gezdirdim. "Sanki gelecek yıl bizimle fıskiyelerde koşturacakmış gibi," dedim ona. "O mükemmel, bebeğim. Siyah saçlı, biraz sinirli..."

Homurdandı ve ben de bir yıl sonra yürüdüğü, koştuğu, güldüğü ve oynadığı zaman nasıl görüneceğini düşündüm. Gürültü istiyordum. Evin her yerinde olmasını istedim. Bundan sonraki hayatımızı doldurmasını istedim.

Hemşireler ortalığı toparlarken doktor "Tebrikler," dedi.

Gözlerimi çocuğumdan ayırmadım. "Ne kadar sürede tekrar hamile kalabilir?" Doktora sordum.

"Damon..." Winter bıyık altından güldü.

Doktorun kıkırdadığını duydum. "Sanırım baba olmayı seviyor," dedi Winter'a.

Ama sadece başımı çevirip doktorla göz göze geldim ve yüzü düştü.

"Oh, sen ciddisin," dedi gülmediğimi fark ederek.

Konuşmak için ağzını açtı ama kelimeleri bulması birkaç dakikasını aldı. "Birkaç ay içinde diyebilirim," diye cevap verdi sonunda. "Sağlıklı bir hamilelikti. Ama iyileşmesi için zamana ihtiyacı var."

Ve sonra tekrar söyledi, daha yavaş ve daha sert, bir uyarı gibi. "Ona iyileşmesi için zaman vermelisin."

Ağzımın kenarı eğlenerek yukarı kalktı.

Benim bir canavar olduğumu mu düşünüyordu?

- - -

Gece Winter'ı başka bir odaya nakletmeleri ve bebeği yıkamaya götürmeleriyle geçti. Onu geri getirdiklerinde hepimiz bir süre kucağımızda tuttuk ve Banks, Kai, Michael ve Rika nihayet ayrıldılar, ancak Alex'ten Winter'ın bir şeye ihtiyacı olması ihtimaline karşı kalmasını istedim ve onu yalnız bırakmak istemedik. Beşiğinin yanında kalıp anne ve oğul uyurken onun nefes alışını izledim ama kendim uyuyamadığım için bacaklarımı esnetmeye ihtiyacım vardı.

Winter'a doğru yürüdüm, kulağına fısıldarken telefonumu şarjdan çıkardım. "Biraz hava alacağım," dedim ona. "Hemen döneceğim."

Hafifçe inledi ve başını salladı, ben de kapıyı arkamdan kapatarak çıktım.

Asansörden indim ve dışarı çıktım, kollarımı başımın üzerine uzatıp esnediğimde ılık Ağustos havası tenimde yoğun ve ağırdı. Sıcak asfaltın ve sokağın aşağısındaki fırından gelen taze ekmeğin kokusunu içime çektim ve Will'i aradım ama doğrudan telesekretere düştü.

Başımı salladım.

Neredeyse telefonu kapatacaktım ki ani bir öfkeyle saldırdım. "Çocuğumun bu ay geleceğini biliyordun," diye tersledim. "Neden burada değilsin? Kaçırdın. Biliyor musun, sen gerçekten..."

Ama durdum ve dişlerimi birbirine vurarak telefonu kapattım çünkü ne diyeceğimi bilmiyordum.

Pislik.

Ama bir an sonra kendimi kötü hissettim. Ona öfkelenmeye hakkım yoktu.

Onu geri aradım ve sesli mesajın tekrar açılmasını bekledim. "Seni özledim," dedim. "Hepimiz seni özlüyoruz. Sana ihtiyacımız var, tamam mı? Oğlumun sana ihtiyacı var. Sen onun favorisisin. Bunu zaten biliyorum. Sadece..."

Başımı tekrar salladım ve telefonu kapattım.

Kızmamalıydım. Yapmam gerektiğini düşündüğüm şeylerden payıma düşeni yapmıştım.

Ya

p. Bu çok önemliydi. Onun da bu anının bir parçası olmasını istedim.

İçeri dönmek için döndüm, ama içime başka bir şey doğdu

Burun deliklerimi açtım ve durakladım. Farkına vardım ve Will'i bir anlığına unutarak kendi kendime gülümsedim.

Başımı çevirdiğimde bir köşeden duman bulutunun yükseldiğini gördüm ve oraya doğru yürüdüm, Rika'yı park halindeki bir kütüğün üzerinde

bacaklarını uzatmış otururken gördüm.

uzanmış ve Davidoff içerken ayak bileklerini çaprazlamıştı.

Ayakta durarak yanına gittim ve bakmadan, sanki beni bekliyormuş gibi paketi ve çakmağı bana uzattı.

Neyin peşindeydi? Son birkaç aydır çok garip davranıyordu ve içimden onu tekrar kaçırmak, Michael'ın yatını çalmak ve benimle hesaplaşana kadar onu denize götürmek geliyordu. Daha önce konuşma fırsatımız olmamıştı ama belli ki bir sebepten dolayı geri dönmüştü.

Sigaraları aldım ve bir tane çıkardım, ucunu yaktım ve hoş, tanıdık tadın tadını çıkardım. Bir nefes daha çektim ve dumanı üfleyerek sigarayı ve çakmağı ona geri uzattım.

"Ona bir torunu olduğunu söyleyeceğim," dedi, hâlâ önüne bakarak.

Sabahın dördünde burada oturmasının nedeni bu muydu? Kendisini hiç ilgilendirmeyen bir durumla nasıl başa çıkacağını anlamaya mı çalışıyordu?

"Ona ne istersen söyle."

Rika'nın annesinin benim de annem olduğunu öğrendiğimden beri geçen aylar boyunca Christiane Fane'le ne konuşmuş ne de ona ulaşmıştım. Babam öldürüldükten sonra özgürlüğümü sağlamıştı ama bana kalırsa, bana o kadar sahipti, bu yüzden hayır, ona minnettar değildim. Siktir et onu.

Kazanmak önemli değildi ama mücadele önemliydi ve o benim için hiç mücadele etmedi. Onun etrafımda olması masaya hiçbir şey getirmeyecekti.

Ama Rika itiraz etmeye devam etti. "Damon, ona bunu yapamazsın. Onun hayatında olmayı hak ediyor."

"Buna gerçekten inanıyor musun?" Hâlâ bana bakmamasına rağmen ona sordum. "Ya babam bana gerçeği hiç söylemeseydi? Söyler miydi? Planı bu gibi görünmüyordu."

"Belki de onun öldüğünü öğrendiğinde planı tam olarak buydu," diye karşılık verdi. Sonra ayağa kalktı ve bana baktı. "Gerçek şu ki, o seni istedi. Seni aldırmadı ya da başkasına vermedi. Olabileceği en iyi anne değildi ama beni asla incitmedi. Bana asla el kaldırmadı ve beni sevdi."

Başımı salladım, umursamıyordum. Ya da umursamamaya çalıştım.

Yine de Christiane'ın bir görüntüsü kafamda canlandı. Genç, ağlıyor, babam beni kaçırmadan önce kollarında tutuyor. O acıyı hayal bile edemezdim.

Ama gözlerimi kırpıştırdım ve başımı salladım. Hayır. Artık bir ebeveyndim ve onunla benim aramda hiçbir şeyin duramayacağını şüphesiz biliyordum. Çok uzun zamandır zayıftı. Çocuğumun böyle birine ihtiyacı yoktu.

"Sahip olduğun tek aile de o değil," diye belirtti Rika. "Afrika ve Avrupa'da bir akraba ordusuyla birlikte geliyor. Bunu çocuklarınız için istemez misiniz?"

"Hayır," diye karşılık verdim hiç tereddüt etmeden. "Çocuklarım Winter ve bana sahip olacak." Sonra ona baktım. "Ve sen."

Gözlerini bana dikti.

"Ve Banks, Alex ve çocuklar," diye ekledim. "Ve senin çocuklarına sahip olacaklar. Bu onların ailesi. Tam da onlar için istediğim aile."

Ve o daha fazla tartışamadan sigarayı söndürdüm ve girişe doğru yürüdüm.

"Bunu kazanacağım," diye bağırarak beni tehdit etti.

Ve yüzümdeki gülümsemeyi gizleyemeyerek arkamı döndüm. "Bir sonraki hamleni görmek için sabırsızlanıyorum," diye alay ettim.

Ve geri dönüp hastaneye doğru ilerledim.

Dürüst olmak gerekirse, endişelenmiyordum. Kazanabilirdi ama bu gece olmayacaktı ve ben istemesem de olmayacaktı. Yine de Rika'nın oyuna geri dönme ihtimali çok eğlenceliydi, bu yüzden denemesine izin verdim.

Yaptığı her şey için babamdan nefret ediyordum ama itiraf etmekten nefret etsem de bu kısmı seviyordum. Bir yanım hep Rika'ya neden Winter ve Banks dışındaki diğer kadınlardan biraz daha fazla ilgi duyduğumu merak etmişti. Aramızdaki şeyin neden doğal ve kaçınılmaz olduğunu merak ederdim. Onu binlerce kez incitebilir ya da öldürebilirdim ama bir şey beni hep geri tuttu.

Tabii ki benden biriydi. Tabii ki öyleydi. Geçen Şeytan Gecesi'nde her şey anlam kazanmıştı. Her şey aynı hizadaydı ve hiç korkum yoktu.

Banks gibi, Winter ve ben gibi, Rika da eşsizdi. Vahşi doğa için yaratılmıştı ve ben onu ailemde istedim.

Koridora geri dönüp asansörle yukarı çıkarken Winter'ın odasına doğru ilerledim ve kapıyı arkamdan hafifçe kapattım. Telefonu komodinin üzerinde duruyordu, bir uygulama o uyurken yağmur sesleri çalıyordu ve ben de yanına gidip beşikte uyuyan bebeğe baktım, hala sıkı sıkı kundaklanmış ve sıcaktı. Ama şimdi üzerinde beyaz harflerle "Ekipte Yeni" yazan siyah bir bere takıyordu.

Sessizce güldüm ve küçük yatağının yanındaki sandalyede sızmış olan Alex'e baktım. Winter'ın aldığı şeyler arasında bunu hatırlamıyordum. Alex'e teşekkür etmeliyim. Bu oldukça komikti. Ben dışarıdayken uyanıp değiştirmiş olmalı.

Başımı eğip ona baktım. 7/24 ağlamasını bekliyordum ama oldukça sessizdi. Belki de güvende olduğunu biliyordu.

Ya da belki yorgundu ve işler yarın ciddileşecekti. "O nasıl?" Winter'ın fısıldadığını duydum.

Birden ayağa fırladım, baktım ve onun oturduğunu gördüm, sarı saçları etrafına güzel bir şekilde dağılmıştı.

"Uyuyor," dedim ona.

Eğildim ve yüzünü tuttum, ne kadar bitkin göründüğünü fark ettim. Bugünlerde olan biten her şey yüzünden ikimiz de az yakıtla çalışıyorduk ve yavaşlama zamanı gelmişti. Çocuk gelmeden önce çok daha fazla şey yapmak istemiştim ama şimdi bunun için zaman yoktu. En azından önümüzdeki birkaç hafta bana çok ihtiyacı olacaktı. Ama eninde sonunda, bebeğe yardım etmesi için birini tutmam gerekecekti. Bunun bir gerçek olduğunu biliyorduk.

Şimdilik, sadece üçümüzün olmasından hoşlanıyorum.

Onu öptüm ve o da elini benimkinin üzerine koydu. "Duşa ihtiyacım var." Ayağa kalktım ve ellerini tuttum. "Yardım edeceğim."

Onu yataktan çıkarıp dikkatlice süitin diğer ucundaki banyoya götürdüm, eğilip Alex'i dürtmeye çalıştım. "Alex?" İtişip kakıştığını görünce söyledim. "Çocuğa kulak ver, tamam mı? Duş alacağız."

Başını salladı, esnedi ve banyoya yöneldik ama her ihtimale karşı kapıyı biraz açık bıraktım.

Duşa girip suyu yeterince ısıttığımda Winter hiç vakit kaybetmeden hastane önlüğünü çıkardı ve kollarını belime dolayarak düşecekmiş gibi bana asıldı.

"Lise gibi kokuyorsun," diye düşündü.

"Bir sigara içtim," diye itiraf ettim, her ne kadar hâlâ arada sırada sigara içtiğimi bildiğinden emin olsam da. "Sadece kendimi çok iyi hissediyordum."

"Hoşuma gitti."

Çocuğu kucağıma aldığımda kıyafetlerime bulaşmasını istemiyordum ama arada bir sigara içmeyi dört gözle beklemek "bırakmayı" kolaylaştırıyordu.

Kıyafetlerimi çıkardım ve onu da yanıma alarak duşa girdim, kapıyı arkamızdan kapattım.

Onu suyun altına koyar koymaz, kanın vücudundan akmaya başladığını ve zemini pembeye çevirdiğini gördüm.

Midem biraz bulandı. Daha fazla çocuk istiyordum ama onun bedenini bu duruma sokmak hiç hoşuma gitmiyordu. İyileştiğinde iyi olacağını biliyordum ama bazı kadınların bunu beş ya da altı kez yapması haksızlık gibi geliyordu. Bazen daha fazla. Acımasız görünüyordu.

Ve onu bir daha böyle ağlarken görmek istemedim.

Saçlarımızı yıkadık ve duruladık, sonra bir bezi sabunladım ve vücudunu yıkadım, itiraz etmeden yapmama izin verdiğine göre çok ağrıyor olmalı.

Önünde diz çöküp bacaklarını yıkarken "Ne yapacaksın?" diye sordu. "Christiane hakkında mı?"

Durdum, düşündüm. Rika'yla kendimi ele veremeyecek kadar gururluydum ama Winter'la daha özgürdüm.

"Sence onu içeri almalı mıyım?" Ona bakmadan sordum.

Bacağını kaldırıp ayağını yıkarken kendini sabitlemek için ellerini omuzlarıma koydu.

"Şu anda herhangi bir karar almak için acele etmemiz gerektiğini düşünmüyorum" dedi.

Kendi kendime gülümsedim. Onun bu halini seviyordum. Beni daha iyi yapıyordu, çünkü onu mutlu görmeyi seviyordum, ama beni zorlamıyordu da.

"Ailemiz her şeyden önce gelir," diye ekledi.

"Ailemiz..." Tekrar ettim. *Benim ailem. Benim ailem.*

Onu yıkamaya devam ettim, bacaklarını bitirdim ve uyluklarındaki kanı temizledim.

"Hiç bir uçurumun ya da balkonun kenarında durup atlamanın nasıl bir his olduğunu merak ettiğiniz bir an oldu mu?" diye sordu.

Kaşlarımı kaldırdım.

"Ölümden bir adım ötede olduğun fikri seni heyecanlandırıyor mu?" Omuzlarımı sıktı. "Bir adım..." dedi. "Ve her şey değişiyor mu?"

"Evet," dedim sessizce. "Kendini yıkıcı davranışlarda bulunma ihtiyacını simgeliyor. O kadar da alışılmadık bir şey değil."

Araba kullanırken, bir an için bile olsa, direksiyonu karşıdan gelen trafiğe doğru kırmayı ya da bir geminin balkonundan atlayıp aşağıdaki siyah suların uçurumuna atlamayı düşünürüz. Bunlar geçici düşünceler ve ruhumuza izin verdiğimiz küçük cüretlerdir, çünkü yaşamamaktan yorulmuşuzdur ve korkuyu isteriz. Neden yaşamak istediğimizi hatırlamak istiyoruz.

Ve bazılarımız, bir anda her şeyin nasıl değişebileceğinin heyecanına diğerlerinden daha fazla kapıldı. Kim olduğumuzun değil, ne olduğumuzun önemli olduğunu ve hayvanların hayatta kalmak için yapmaları gerekenler konusunda özür dilemediklerini.

"Bunun için Fransızca bir deyim var," dedi. "L'appel du
vide." Ona baktım, pembe dudakları sıcak suyla
buğulanmıştı. "Bizi bağlayan şey bu," dedi bana.

"Kim?"

"Ailemiz."

Ailemiz mi?

"Kai, Banks, Michael, Rika, Will, Alex..." diye devam etti. "Sen ve ben. Hepimiz duyuyoruz. L'appel du vide. Boşluğun
çağrısı." Durdum, ona baktım.

"Boşluğun çağrısı," diye mırıldandım.

Haklı mıydı? Bizi birbirimize bağlayan şey bu muydu? Ne de olsa benzer benzerini tanırdı ve biz bir adım daha ileri gitme ve yapabileceğimiz her şeyi hissetme ihtiyacı içinde yaşıyorduk. Korku dehşet vericiydi ama diğer taraftan çıkmak gerçekliğimizi yeniden tanımladı.

"Hoşuma gitti," dedim ona.

Durakladı ve sonra "Seni seviyorum" dedi.

Bunu söylediğinde her zaman olduğu gibi kalbime bir sızı saplandı. Sanki ona yeniden aşık oluyordum.

Ayağa kalktım ve kollarımı ona dolayarak suyun altında saçlarını düzelttim.

"Çok güzelsin," dedim. "Açıkça bir kız çocuğu istememe rağmen bana bir oğul verdin."

Bir kahkaha patlattı. "Ben sana hiçbir şey vermedim!" diye karşı çıktı. "Çocuğun cinsiyetini belirleyen, erkeğin katkıda bulunduğu kromozomdur. Bunların hepsi senin suçun."

İkimiz de gülümsedik ve ben burnumla onu dürttüm. Neden çocuğun kız olacağını düşündüğümden emin değildim. Belki de sadece umuyordum. Kızlarla daha iyi anlaşıyor gibiydim. Banks, Winter, Rika... Sanırım korkuyordum.

"Denemeye devam etmemiz gerekecek," diye takıldım.

Boynuma sokuldu, küçük öpücükler bıraktı ve tüm vücudumu ürpertti.

"Seni seviyorum," diye fısıldadı. "Seni seviyorum."

Aletim sertleşmeye başladı ve başımı salladım. "Yapma..." Yalvardım. "Önümüzdeki birkaç haftayı işkenceye çevireceksin."

Ne kadar süre seks yapamadık bilmiyorum.

"O mükemmel, biliyor musun?" Ellerimi sırtından aşağı doğru kaydırdım. "Harika bir iş çıkardın. Umarım içinde benden çok sen vardır."

Başıyla onayladı ve ben de kıçına bir şaplak attım.

Güldü. "Peki adını ne koyacağız?" diye sordu. "Karar veremedik mi?"

"Hatırladığım kadarıyla hayır."

Başımı sallayarak gözlerimi kapattım. Tanrım, hiçbir fikrim yoktu. Eski bir şey olmasın lütfen. Ve İncil'den bir şey olmasın.

Oh, ve unisex olmasın. Peyton, Leighton ya da Drayton gibi.

"Bir fikrin var mı?" diye sordu.

Ama ben onu duvara yasladım ve kendime yakın tuttum. "Yarın," dedim.

Şu anda daha çok onunla yatağa girip olabildiğince uzun süre uyumakla ilgileniyordum.

İsim önemli değildi. Saçları bana benziyordu ve yarın belki de gözlerinin bana benzeyip benzemediğini görebilecektim.

Eğer benimkini aldıysa, o zaman sanırım hiçbir şey kuşak atlamadı ve Christiane de bunu biliyordu.

Öğrenmek için sabırsızlanıyordum.

Okuduğunuz için teşekkürler!

ABOUT THE AUTHOR

Penelope Douglas, *New York Times*, *USA Today* ve *Wall Street Journal*'ın çok satan yazarlarındandır. Kitapları on beş dile çevrilmiştir ve *Fall Away Serisi*, *The Devil's Night Serisi ve Misconduct, Punk 57, Birthday Girl ve Credence adlı* bağımsız kitapları içermektedir. Lütfen 2021'de başlayacak olan *Cehennem Serisi'ni (Fall Away Spin-Off) ve çok* yakında çıkacak olan *Tryst Six Venom ve Motel'i bekleyin*!

Bloguna abone olun.

Bir sonraki kitabından haberdar olmak için takip edin: http://amzn.to/1hNTuZV Veya yeni bir kitap yayınlandığında haberdar olmak için DOUGLAS yazıp 474747'ye gönderin!

Sosyal medyada takip edin!

Spotify: https://open.spotify .com/user/pendouglas
Instagram: https://www.instagram.com/penelope.douglas/
BookBub: https://www.bookbub.com/profile/penelope-douglas Facebook:
https://www.facebook.com/PenelopeDouglasAuthor Twitter:
https://www.twitter.com/PenDouglas
Goodreads: http://bit.ly/1xvDwau Web
sitesi: https://pendouglas.com/
E-posta: penelopedouglasauthor@hotmail.com

Ve tüm hikayelerinin Pinterest panoları var!
https://www.pinterest.com/penelopedouglas/

Daha Fazla Çeviri Kitap İçin
Bizi Telegramda Takip Edin.

TIK TIK

